

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXX

MAI 1993



Apus sau răsărit?

MISIUNEA GLOBALĂ

Biserica Adventistă din cadrul diviziunii noastre (Euro- Africa) a crescut numeric, într-un procent de 7,02%, ceea ce înseamnă 59.676 de suflete botezate din vara anului 1990 până la sfârșitul lui 1992. Pe lângă teritoriile inaccesibile până în prezent, care sunt obiectivul special al Misiunii Globale, atenția se îndreaptă și spre o categorie deosebită de oameni, alcătuită din handicapați, refugiați, tineri marginalizați și alții, ale căror condiții de viață sunt mai vitrege și se simt în plus în societatea omenească.

În Diviziunea Euro-Asia, procentul creșterii este de 48%, iar în China, chiar de 53%! În China, Întreita Solie Îngerească a pătruns, în primul rând, prin intermediul undelor radio (A.W.R.) și al misionarilor laici.

În Diviziunea America de Sud, creșterea numerică înregistrează 8%, iar în Diviziunea Africa - Oceanul Indian, 6%.

Astfel, la sfârșitul anului 1992, numărul membrilor botezați ai Bisericii Adventiste s-a apropiat de 7,5 milioane. La fiecare 52 de minute, se naște o comunitate adventistă, iar frecvența de un botez pe minut a fost depășită de doi ani.

EVANGHELIA PĂTRUNDE ÎN CAMBODGIA

Acum un an, Cambodgia era încă o țară neatinsă de solia adventă. Astăzi sunt acolo cel puțin șase grupuri de adventiști. Cum s-a întâmplat? Misiunea adventistă din Tailanda a trimis evangheliști ca să lucreze printre refugiații cambodgieni care se aflau în taberele din Tailanda. În ultimii ani, s-au convertit astfel peste 3000 de suflete. Mulți dintre aceștia s-au pregătit, ca ei înșiși să facă lucrare misionară

când se vor întoarce în țară - ceea ce s-a și întâmplat oând pacea s-a instalat în Cambodgia. Astfel, când un pastor adventist a ajuns în localitatea Sieru Reap, l-a găsit acolo pe unul dintre acești foști refugiați și, împreună cu el, o grupă de 70 de credincioși, ținători ai Sabatului! Misionarul a organizat chiar și o echipă de cercetași, cuprinzând tinerii din această grupă. S-au apucat chiar și de construirea unei capele, așteptând doar să vină un pastor, să-i examineze pe candidați și să-i boteze.

FRAȚII NOȘTRI DIN BOSNIA

Numărul fraților noștri adventiști, care au devenit fugari din cauza războiului atroce din Bosnia, se estimează la peste 400. Mulți s-au refugiat în Serbia sau în Croația, ajungând fără acoperiș în propria lor țară. Toți aceștia au o nevoie disperată de alimente, haine și alte ajutoare.

ADRA a oferit un ajutor în valoare de peste 2 milioane de dolari pentru victimele războaielor din fosta Iugoslavie, care s-au distribuit fără să se țină seama de rasă, religie sau apartenență politică. Pe lângă această acțiune, un ajutor special a fost oferit adventiștilor, victime ale dramei iugoslave.

VICTIME ADVENTISTE LA RUANDA (Africa)

În apropierea Universității Adventiste din Africa Centrală, au izbucnit din nou conflicte armate între triburile Hutu și Tutri. În seara zilei de 13 februarie, soldații au intrat în campusul universitar și au luat cu ei trei studenți.

Conducerea universității a apelat numaidecât la ajutorul forțelor guvernamentale pentru salvarea celor trei studenți răpiți, dar Agenția Amnesty International a relatat că tinerii au fost executați,

fără judecată. Numele lor: Alphonse Nkunzurvanda, Celestin Palimehutu și Emmanuel Hakizimana.

Universitatea a decis să-și suspende cursurile pentru un timp.

UNIVERSITATEA Adventistă Loma Linda a trimis în ajutor spre țări nevoiașe mai mulți lucrători medicali decât toate institutele medicale ale Statelor Unite la un loc, afirmă dr. Ioan Coggin, asistentul special al Președintelui pentru afaceri externe.

Universitatea Loma Linda (U.L.L.) desfășoară și cel mai vast program de educare continuă (continuing education) din lume. Numai echipa de chirurgie cardiacă a făcut 837 de deplasări peste granițe.

CORURI ADVENTISTE PREMIAE

Sâmbătă seara, 3 aprilie a.c., în aula Facultății de Drept din București, a avut loc decernarea premiilor pentru cele mai bune coruri care au participat la Festivalul-concurs de muzică corală religioasă - interpretare „LAUDAE DOMINI”, care s-a desfășurat în zilele de 3-5 decembrie anul trecut. Spre bucuria noastră, primele trei premii au fost câștigate de formații corale adventiste. Astfel:

- Marele premiu

Corul Cantus Firmus - Comunitatea Popa-Tatu, București.

Dirijor: Gabriel Pavel.

- Premiul I (coruri de copii)

Corul Flori și stele - Comunitatea Cort - Grand.

Dirijor: Carmen Stoica.

- Premiul II (coruri de cameră)

Corul Cantatae Domini
Comunitatea Cort - Grand.

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 5/1993
ANUL LXX

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

APARE LUNAR

Redactor:
DUMITRU POPA
Membrii comitetului
redacțional:
Adrian Bocăneanu
Lazăr Forray
Aron Moldovan
Dumitru Popa

Tehnoredactare:
Dumitru Popa
Culegere și
Tehnoredactare computerizată:
Iulia Corduneanu
Corectură:
Florica Ghecluiescu

CUPRINS

• Vești.....	Cop.2
• Editorial.....	Pag.1
• Apus sau răsărit.....	" 2
• Săbățul.....	" 5
• Duminica.....	" 7
• Mari și minunete.....	" 9
• Suntem întrebați.....	" 10
• Comunitatea AZȘ de la Poarta Albă.....	" 11
• Săbățul în istoria creștinismului.....	" 12
• Taina mamei.....	" 15
• Misiunea Globală.....	" 17
• O scrisoare pentru tine.....	" 19

Casa de Editură și Tipografia
„CUVÎNTUL EVANGHELIEI”
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș 8
Sect. 2 / OF. P. 9 / Cod 72126
ISSN 1220-6725

EDITORIAL



„Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu” (Ioan 13, 15).

Agendele tot mai încărcate ale activității tuturor ramurilor bisericii, a membrilor, a pastorilor și a conducerii bisericii, la toate eșaloanele ei, lasă adesea puțin timp tocmai pentru ceea ce trebuie să fie preocuparea principală și prioritară a noastră, a tuturor - a urma exemplul Mântuitorului divin.

„Mulți” - spune serva Domnului - „se dau înapoi cu groază de la o viață trăită așa cum a trăit-o Mântuitorul nostru. Unii consideră ca fiind o jertfă prea mare sau chiar o imposibilitate aceea de a imita Modelul. Mulți se dau înapoi atunci când trebuie să îndure cu răbdare cosorul curățitor al lui Dumnezeu, pentru ca să poată aduce mai mult rod. Dar, când creștinul se socotește numai o unealtă umilă în mâinile lui Hristos și se străduiește să-și împlinească cu credincioșie orice datorie, sprijinindu-se pe ajutorul făgăduit de Dumnezeu, atunci va lua jugul lui Hristos și va găsi odihnă...”

Cu cât vom privi mai mult la caracterul lui Hristos și cu cât vom avea mai multă experiență în ceea ce privește puterea Sa mântuitoare, cu atât mai bine ne vom da seama de propriile noastre slăbiciuni și nedesăvârșiri și cu atât mai serios vom privi la El, ca la tăria și Răscumpărătorul nostru... Prin credința în Hristos și prin ascultare..., vom putea să fim sfințiți și vom câștiga astfel destoinicia de a putea fi în societatea îngerilor sfinți și a celor răscumparați. Nu este numai privilegiul, ci și datoria fiecărui creștin de a păstra o strânsă unitate cu Hristos, de a face și noi cum a făcut El. „Căci voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră.

Trebuie să ne apropiem mai mult de crucea lui Hristos. Pocăința la piciorul Crucii este învățătura păcii, pe care trebuie să ne-o însușim...

Adevărata sfințire înseamnă supunere deplină față de voința lui Dumnezeu... Aceia care sunt cu adevărat sfințiți nu-și vor pune propria lor părere ca măsură a dreptății și nedreptății. Sfințirea biblică nu este rodul unor emoții puternice... Adevărata sfințire este o lucrare zilnică ce trebuie urmărită o viață întreagă”.

Aceasta înseamnă a urma pilda Domnului Hristos. Pilda iubirii ce se jertfește; pilda slujirii nevoilor omenirii. El, divinul Fiu al lui Dumnezeu, S-a aruncat ca o sămânță „în brazda nevoilor lumii”, ca să aducă rod pentru veșnicie. Mai înainte de acțiunile Lui publice, Se asigura de aprobarea cerului și de bogăția puterii divine. O, cât avem încă de învățat de la El. Prezența puterii Sale trebuie s-o simțim în rezultatele vieții noastre personale și colective.

Eu și dumneavoastră, comunitățile noastre și întreaga biserică trebuie să fie o demonstrare a sfințirii divine. Comunitățile Bisericii Sale să fie oaze ale bucuriei sfinte, în care cei oboșiți de păcat să găsească odihnă, liniște și pace.

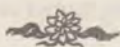
Este marea nevoie a omenirii și a noastră.

„Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu”.

D. Popa

Apus sau răsărit ?

Apusul de soare este oriunde frumos. Este o frumusețe încântătoare și aproape de nedescris, să privești un apus de soare. Cu această ocazie, se pare că natura revărsă cu dărnice armonia culorilor sale pe draperia orizontului său. În clipele apusului de soare, Dumnezeu strânge la un loc toată splendoarea pământului, a mării și a aerului într-o paletă multicoloră și, țesându-le într-o mantie plină de frumusețe, o aruncă peste umerii unei zile ce este pe cale de a ... dispărea.



Acest tablou feeric al apusului de soare a fost immortalizat de mulți maeștri pe pânzele lor sau a fost cântat în poezie sau cântec. Apusul de soare, la munte sau la mare, pe întinsul Bărăganului și oriunde, este un tablou unic și încântător.

Trebuie să fie un sfârșit? În fața unui astfel de tablou feeric, te copleșesc sentimente legate de existența noastră pasageră. Sentimentul finalității, al sfârșitului. Sfârșitul unei... alte zile. Un sfârșit trist sau plin de bucurie, un sfârșit deosebit sau indiferent, dar... un sfârșit. Și ca orice sfârșit...doare. Un moment de meditație, de reflectare asupra situației noastre - unde ne aflăm, ce am făcut, ce am realizat, etc. În vreme ce soarele trece dincolo de orizont, îmbrăcând în roșu aprins cerul și sufletul nostru, unde ne găsim? O altă porțiune a vieții noastre a trecut și noi unde ne aflăm?

Întrebări, întrebări, întrebări!

De fapt, suntem conștienți de faptul că, așa după cum se sfârșește ziua, tot astfel orice lucru are un sfârșit. În experiența noastră umană, totul, - chiar și lucrurile cele bune - toate are un sfârșit.

Ultima bucată de pâine, orice călătorie și fiecare ființă vie de pe acest pământ, de la om la cea mai mică viețuitoare, are un sfârșit.

Ce putem spune despre pământ, planeta aceasta pe care noi o numim, casa, căminul nostru? Va avea și el un sfârșit? Savanții din diferite domenii ale științei ne spun că și pământul va ajunge la finalul existenței lui. Unii dintre ei spun că în viitor, peste multe milioane de ani, soarele acesta va exploda, transformându-se într-o gigantică stea de foc și va cuprinde și pământul nostru. Alții însă spun că evenimentul sfârșitului acestui pământ va avea loc mult mai repede, arătând spre creșterea nepermis de rapidă a poluării mediului înconjurător, a arsenalelor nucleare, a foamei și a bolilor, toate acestea marcate de o super-poluare a pământului.

Curios și de neașteptat este faptul că nimeni nu zice STOP! Singura preocupare a tuturor este cunoașterea modului în care se vor sfârși toate. Mulți însă, foarte mulți, nu vor să se gândească la acest lucru. Nu intră în sfera preocupărilor lor.

Dar, dacă ar fi un sfârșit, ce ai prefera? Un holocaust atomic sau

mai puțin receptată de om. Și trebuie să mărturisesc că nu auzisem până atunci despre aceasta, deși cunoșteam atât de multe lucruri despre Isus Hristos.

Ce este Crăciunul? Un timp, o zi, când ne reamintim de nașterea lui Isus.

Ce este Paștele? Ziua când ne reamintim că Isus a murit și a înviat.

Apoi... Nimic!

Este ca și când am lăsa la o parte cea mai importantă parte dintr-o istorioară. Am neglija să spunem celor ce ne ascultă și finalul, deznodământul istorisirii.

Trebuie să recunoaștem că așa procedează oamenii cu istoria Domnului Hristos!

Ei lasă la o parte... sfârșitul. Dar ce putem spune despre aceste foarte importante cuvinte ale Domnului Hristos:

„Mă voi întoarce la voi”. Da! (Ioan 14, 3) Domnul Hristos personal a făgăduit că va reveni.

El, Fiul lui Dumnezeu, devenit și Fiul omului. El, care a fost crucificat, dar care S-a ridicat la viață din mormânt. El va reveni.

Când? Cum? În ce fel? Și eu mi-am pus aceleași întrebări. Dacă ne gândim bine, aceste

„FĂ SĂ RĂSARĂ PESTE NOI LUMINA FEȚEI TALE, DOAMNE”

- Ps. 4, 6.

explozia solară? Sau poate există o alternativă mult mai bună?

Da, există! De milioane de ori mai bună decât holocaustul nuclear, decât poluarea sau explozia solară.

**NĂSCUT, CRUCIFICAT,
ÎNVIAT. ȘI APOI?**

Îmi amintesc cât de surprins am fost atunci când am auzit vestea. O veste care de două milenii a constituit o bucurie pentru întreg Universul, dar care a fost

întrebări și probleme ar trebui să fie pe prima pagină a tuturor ziarelor din lume.

Unii au ideea că Isus a spus atunci că va veni așa... - invizibil - în Duh! Sau în momentul morții. Poate prin lucrarea bisericii.

Ce a spus Domnul Hristos despre acest lucru?

„Căci cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului” (Mat. 24, 27). Un eveniment

CURIERUL ADVENTIST • MAI 1993

foarte vizibil: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea” (1 Ioan 1, 7).

Domnul Hristos a făcut această solemnă făgăduință: „Când va veni Fiul Omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri,...” (Mat 25, 31), completându-se astfel planul Său pentru mântuirea omenirii pierdute - Cei ce L-au auzit personal au crezut fiecare cuvânt rostit de El. Ei au spus: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea” (2 Petru 3, 13).

Primii creștini au privit înainte, spre revenirea Domnului lor cu o speranță puternică și cu o deplină încredere în ceea ce ei au numit „Fericită noastră nădejde” (Tit 2, 13), fiind pe deplin convinși că

Domnul Hristos va reveni. Ei au avut dovada de netăgăduit a acestui adevăr în viața, moartea și învierea lui Hristos. Isus Hristos va reveni „în același fel cum S-a

înălțat” (Fapte 1, 17). Ce înseamnă oare aceasta?

În primul rând, aceasta înseamnă că toate lamentările noastre sunt zadarnice. Sfârșitul nu va veni printr-o nimicire nucleară și nici prin

SIDA, cum nu va veni nici printr-o explozie solară. Aceasta, pentru simplul motiv că sfârșitul nu este un eveniment făcut de mâna omului. Sfârșitul aparține lui Dumnezeu, căruia i-a aparținut și începutul.



APUS...? NU! RĂSĂRIT DE VEȘNICIE

Poate că lucrul acesta îi face pe mulți să se înspăimînte. Imaginea pe care unii o au despre sfîrșitul lumii este aceea a unui oribil coșmar și chiar revenirea Domnului Hristos este, de asemenea, pentru ei un eveniment oribil. Dar lucrurile nu stau astfel.

Din descrierea pe care o avem în Sfînta Scriptură, sublinierea nu este pusă pe partea negativă (dezastre și nimiciri), ci pe latura pozitivă a evenimentului (glorioasa nădejde a revenirii Domnului). Pentru aceia care au ales să respingă pe Dumnezeu și iubirea Sa, cu siguranță că sfîrșitul nu este plăcut. Dar, când Isus Hristos a spus ucenicilor Săi că Se va întoarce, El n-a făcut această declarație ca să-i înspăimînte, ci mai degrabă să-i încurajeze.

Astfel, revenirea Domnului Hristos este o veste bună. Importanța acestei vești este aceea că acum noi ar trebui să cunoaștem faptul că Domnul Hristos, care va veni, este Prietenul nostru. Nimeni nu se teme de un prieten.

Întrebarea reală este însă: „Dacă Domnul Hristos realmente va reveni, de ce, pentru ce anume va reveni El?” La această întrebare Isus Hristos dă următorul răspuns: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14, 3).

Speranța pe care Domnul Hristos ne-o pune înainte este aceea că El va petrece întreaga veșnicie cu noi. Să reținem că nădejdea nu este în moarte, ci în revenirea Sa, când El va lua cu Sine pe toți cei ce-L iubesc ca să fie cu El:

„Căci însuși Domnul cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți tuți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tes. 4, 16-17).

◆ „Sofia pe care o transmite Golgota este aceea că moartea Domnului Hristos, este o moarte pentru păcat. Numai atunci vom înțelege pe deplin cum păcatele noastre au cauzat moartea Domnului nostru, cînd vom bea din același pahar și vom fi botezați cu același botez ca El. Când vom muri de această moarte, aprecierea noastră va fi măsura pocăinței, a convingerii și a experienței întregii noastre vieți”

◆
Ce urmează? Dacă accepți faptul că Isus Hristos a fost născut, a trăit și a înviat, atunci nu lăsa la o parte cea mai importantă făgăduință, aceea a revenirii Lui. Chiar dacă accepți, crezi sau nu crezi, acest lucru este un adevăr de nezdruccinat. Pentru că ce ar mai valora toate cele aduse la îndeplinire de cer, dacă Dumnezeu ar lăsa pentru veșnicie lumea aceasta să trăiască în condițiile în care a adus-o păcatul?

Nu! Categoriec nu! Domnul Hristos va reveni. El va reveni ca să pună capăt păcatului, întristării și să înceapă o nouă viață pentru toți cei ce-L iubesc și să refacă Împărăția lui Dumnezeu, în care dăinuiește pacea și deplina armonie. Fără această revenire, lucrarea Lui nu este completă.

Mântuirea, salvarea trebuie să fie definitivată în toată plinătatea realității ei. Iată, El va veni să ne mântuiască.

Când anume? Nimeni nu știe cu exactitate (Mat 24, 36: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl”). Dar Domnul Hristos le-a spus prietenilor Săi să vegheze, să fie atenți la semnele venirii Lui și, pentru cei ce doresc să-L vadă, ele sunt de jur împrejurul nostru. Timpul venirii Sale... curând; și dacă suntem sinceri, parcă nu este atât de curând pe cât ar

trebui să fie. Căci cine ar dori să continue să trăiască într-o lume cu atât de multe primejdii și probleme?

„Da, Eu vin curând. Amin. Vino, Doamne Isuse!” (Apoc. 22, 20). Și pe măsură ce sfîrșitul se apropie... unde ești? Unde te afli?

În timp ce lumea se îndreaptă, în acest apus de mileniu, cuprinsă de norii amenințării, ai războiului, ai neliniștii între popoare, cutremure și acțiuni copleșitoare ale răului, unde te afli?

Când filmul acestei lumi se va sfârși și pe genericul timpului va apărea - SFÂRȘIT - cum vei reacționa?

Tremurând de frică, îngroziți de faptul că lumina dispare la orizont? Sau privind la Cel ce vine pe norii cerului? Da! Sfîrșitul este o veste bună, este vestea unui nou și fericit început pentru cei ce-L iubesc. Pentru aceștia sfîrșitul este începutul vieții veșnice împreună cu El.

Căci în amurgul omenirii va răsări Soarele Neprihănirii. În întunecimea nopții nelegiurii va lumina glorioasa revenire a Mântuitorului Isus Hristos. În apusul disperării umane va răsări soarele strălucitor al veșniciei divine. „Apus...? Nu! Răsărit de veșnicie.



Problema spirituală de bază, ce confruntă pe bărbați și femei în marea luptă de la sfârșitul timpului, dintre Isus și Satana, este problema adevăratei ucenicii. O doctrină corectă, adevărata biserică, o biserică bună și programele sociale sunt foarte importante, dar problema fundamentală, personală, este și rămâne: „Sunt eu un adevărat ucenic?” „Caut eu zilnic să fac alegerea de a trăi în conformitate cu tot adevărul pe care mi l-a descoperit Dumnezeu?”

Să nu uităm niciodată că doctrinele, biserica, programele, instituțiile și faptele bune - așa importante cum sunt ele - nu vor mântui niciodată pe nimeni. Numai neprihănirea Domnului Hristos ne va mântui. Numai desăvârșirea Sa ne va face în stare să intrăm în ceruri. Pe ce bază ne dă Domnul Isus neprihănirea Sa? Ea se acordă fără plată. Ea nu poate fi câștigată. Dar este o condiție pentru primirea acestui dar. Condiția este... a fi ucenicul Său (Luca 9, 23 - 26; Mat. 28, 19-20). Neprihănirea Domnului Hristos este dată numai acelor care l-au consacrat lui Isus toată viața lor. Ea este dată acelor a căror credințioșie și devotament față de Domnul Hristos sunt fără de rezervă. Hristos nu va accepta pe nimeni care dorește să-L slujească doar parțial, urmând mai degrabă propriul lor drum decât calea Sa. El ne trece prin multe și diferite experiențe, dându-ne libertatea și ocazia de a alege o cale și un plan diferit de cel al Său. El va accepta numai slujirea ce izvorăște din iubire, din ascultare, din convingere - de bună voie și cu bucurie -, conformându-ne voii Sale, deși nu ascultarea este aceea care ne mîntuiește. Nu! În cel mai bun caz, ascultarea este numai un indiciu al locului unde se află inima și devotamentul nostru.

Oamenii, în mod individual, sunt mîntuiți prin harul lui Dumnezeu, prin credința în Isus Hristos. Adevărata credință se dă pe

față prin disponibilitatea de a cerceta și asculta de adevărul revelat în Sfânta Scriptură sau oriunde este găsit - de a trăi după toată lumina pe care o cunoaște cel în cauză, fie ea puternică, mare sau mică (Ioan 9, 41; 15, 22; Fapte 17, 30; 1 Tim. 1, 13; Osea 4, 6; Prov. 4, 18; 28, 9; Ioan 2, 14-26). Problema mîntuirii este... ucenicia - inima fiind pe deplin dată Domnului și Mîntuitorului Isus Hristos, în fiecare compartiment al vieții noastre. Învățăturile lui Dumnezeu constituie voința lui Dumnezeu și, dacă respingem învățăturile Bibliei, respingem în realitate pe Isus, care este Autorul Bibliei. A fi ucenic adevărat înseamnă a fi dispus să-L urmezi pe Isus în tot adevărul Său.

Aceasta nu este o problemă de legalism - de a ne câștiga mîntuirea prin faptele noastre. Îndepărtarea de învățăturile Bibliei dă pe față o atitudine a inimii, care arată că devotamentul și loialitatea noastră nu sunt în totul ale Domnului Hristos, adică în inimă noi nu suntem adevărați ucenici ai Săi.

Care este adevărata biserică? Iată problema care se pune în vremea sfârșitului.

Dar nu aceasta este problema principală. Oamenii nu sunt mîntuiți pe baza a ceea ce ei fac sau nu fac.

ne ajută să înțelegem acest concept.

„Între legile oamenilor și preceptele lui Iehova va avea loc ultimul mare conflict al marii lupte dintre adevăr și minciună. Noi intrăm acum în marea bătălie - o luptă nu între biserici rivale, ce se luptă pentru supremație, ci între religia Bibliei și religiile legendelor și tradiției” (P.K./625/G.C./582).

Problema de bază nu este, în primul rând, care biserică este adevărată, ci, mai degrabă, sunt eu un adevărat ucenic? Cercetez eu și caut să trăiesc după tot adevărul pe care Dumnezeu mi l-a descoperit?

Sunt eu, în adevăr, dispus să dau la o parte învățăturile false ale oamenilor, ale omenescului, „calea mea”, și caut să trăiesc numai în conformitate cu voința lui Dumnezeu?

Biblia are multe simboluri ale acestei experiențe spirituale și cel mai proeminent pentru sfârșitul timpului este „Sigiliul lui Dumnezeu” (Apoc. 7, 1-12; 14, 1-5), care este dat poporului Său. Biblia ne învață că sigiliul lui Dumnezeu este Sabatul zilei a Șaptea (Ex 31, 12 - 18; Ez 20, 12 20). Și scopul lui Dumnezeu este acela că, dacă în adevăr noi păzim Sabatul, el este simbolul Său, semnul proprietății, stăpânirii Sale în



SABATUL

SIMBOLUL LUI DUMNEZEU

ȘI INVITAȚIA LA O REALĂ VIAȚĂ SPIRITUALĂ

Ei sunt mîntuiți prin credința în Isus. Acest lucru este făcut clar prin răspunsul pe care persoana îl dă adevărului pe care îl cunoaște și pe care a avut ocazia să-l învețe. Adevărata credință se dă pe față în stilul nostru de viață, în felul în care noi răspundem adevărilor lui Isus. Să reținem aceste declarații importante care

viața noastră.

Simbolul opus este semnul Fiarei (Apoc. 13, 18: 14, 9-11). Acesta este semnul „omului”. El este omenesc. Un semn al faptului că urmează „propria mea cale”, al independenței față de Dumnezeu, - de a trăi în afara autorității Bibliei și a conducerii lui Isus în viața noastră.

Înțeles și păzit în mod corect, Sabatul este semnul unei profunde experiențe spirituale ce afectează fiecare compartiment al vieții mele de fiecare zi. Este un simbol al sfințirii, al sfințeniei, al faptului că este cu totul pentru Dumnezeu și al lui Dumnezeu. Și orice fac în familie, la locul de muncă, în timpul meu liber, în cadrul dietei mele sau al distracțiilor mele, în atitudinea mea, caut să-l placă și să-L onoreze pe Dumnezeu.

A spune același adevăr, dar în mod negativ, înseamnă a spune că simpla păzire a Sabatului nu ne va mântui. Poți păzi cu scrupulozitate milioane de Sabate. Din punct de vedere legalist, poți păzi orice detaliu pe care îl știi. Dar, de fapt, tu negi conducerea și autoritatea lui Isus în viața ta, când spui în mod clar un „nu” lui Dumnezeu în vreun compartiment al vieții tale, fie că este vorba de o atitudine sau de o practică în căminul tău, la locul tău de muncă, în dieta ta, în distracție, recreație, etc. etc. sau când spui: „Nu! Mulțumesc Doamne, nu, eu vreau să merg pe 'drumul meu'.” Dacă în adevăr nu ai o credință - o legătură plină de iubire în care Isus Hristos să fie Domnul vieții tale, atunci nu poți fi mântuit chiar dacă în exterior păzești cu scrupulozitate Sabatul. Adevărata problemă este ucenicia - Domnul Isus Hristos să fie Domnul vieții noastre.

Cuvântul inspirat descrie în felul următor sigiliul lui Dumnezeu și adevărata păzire a Sabatului:

„Pentru a păstra, a sfinți Sabatul, oamenii trebuie să fie ei înșiși sfinți” (D.A./283).

„Nu este un sigiliu sau un semn ce poate fi văzut, ci este rămânerea în adevăr, atât din punct de vedere intelectual, cât și spiritual, astfel încât ei să nu poată fi mișcați” (4 B.C./1161).

„Sfințenia nu este un extaz, ci o totală supunere față de voința lui Dumnezeu, înseamnă a trăi după fiecare cuvânt ce iese din gura lui Dumnezeu... înseamnă să te încrezi în Dumnezeu, în timp de încercări... înseamnă să umbli prin credință... înseamnă să rămâi în iubirea Lui” (A.A./51).

Cu alte cuvinte, Sabatul este un semn al unei profunde experiențe spirituale ce atinge fiecare compartiment al vieții mele, fiecare zi din viața mea. Când vom înțelege acest lucru, faptul acesta ne va călăuzi, cu o mai profundă experiență în rugăciune, în ceea ce privește consacrarea noastră, la o mai strânsă legătură și umblare cu Hristos. Acest lucru ne va face să evaluăm mai bine cum ne petrecem timpul, cum folosim capacitățile și ocaziile pe care le avem, ca să cercetăm și să ne dăm seama dacă atitudinea

noastră, cuvintele și faptele noastre reflectă în mod drept viața lui Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru.

Iată ce se istorisește despre un om care, mulți ani de zile, s-a împotrivit Duhului Sfânt în a-și preda viața Domnului Hristos. Într-o zi, el a luat hotărârea să se boteze și, nu după mult timp, a venit și momentul botezului. Când a intrat în apă, pastorul a observat că portofelul acestuia era în buzunar. Preocupat fiind ca portofelul să nu se ude, pastorul i-a sugerat să-l scoată din buzunar și să-l dea unui diacon, până va ieși din apa botezului. Omul nostru a răspuns: „O, nu, pastore, mult timp am refuzat să-mi consacru viața lui Dumnezeu și, dacă acum fac acest lucru, atunci doresc ca El să ia în stăpânire tot ceea ce este al meu, chiar și portofelul și toți banii mei”.

Adevărata ucenicie este o totală supunere și o consacrare zilnică a vieții noastre lui Isus. Dumnezeu ne va conduce astfel, încât voința Sa să fie prezentă, să trăiască în viața noastră și atunci și alții vor vedea frumusețea și atractivitatea Domnului Hristos, manifestate prin fiecare dintre noi.

Brad Thorp
Martie 1992



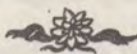
„Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-l vei cinști, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nedându-te la flectării, atunci te vei putea desfăta în Domnul...”

- Is. 58, 13. 14.

DUMINICA

VA DEVENI EA SABATUL NOII ORDINI A OMENIRII?

Ralph Moss



„Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară... Ea lucrea cu toată puterea fiarei dintâi...Și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi” - Apoc. 13, 11-12.

O dată cu discuțiile privind „O Nouă Ordine a Lumii”, a apărut, în mod surprinzător, o bogată terminologie religioasă. Termeni ca... „Reforma Morală Internațională” și „Spiritualitatea Globală” sunt folosiți alături de cunoscutele subiecte ale problemelor contemporane „Economia Internațională” și „Strategia Mediului Înconjurător”.

Această „religiozitate” este surprinzătoare într-un secol marcat predominant de pluralism și secularism. La fel de surprinzător este apelul adresat tuturor segmentelor societății - biserică, oameni politici, syndicate, muncitori, oameni de știință, etc. -

pentru o oficială zi de odihnă. Și duminica, păzită de mult timp ca fiind ziua „creștină” de odihnă, candidează pentru această zi de odihnă.

Realitatea acestei probleme poate fi văzută dintr-un articol apărut în cotidianul englez: „The Daily Telegraph” din Londra, din data de 29 septembrie 1990, care printre altele spune:

„Pentru întreaga Comunitate Europeană, planurile Germaniei de a face din duminică ziua oficială de odihnă pentru întreaga Comunitate Europeană, de 320 milioane de locuitori, a întrunit, în mod neașteptat, sprijinul și adăptarea altor țări, dintre cele 12 țări

ale Comunității Europene. Nouă dintre aceste țări au oprit deja majoritatea activităților industriale și comerciale în ziua de duminică.

Muncitorii sunt, în mod automat, îndreptățiți prin lege la cel puțin o zi liberă din cele șapte ale săptămânii, iar Germania insistă ca duminica să fie, în mod oficial, desemnată ca zi de odihnă.

Comunitatea Europeană nu este singură în dorința ei de a realiza o legislație duminicală. Forțele sociale ale Statelor Unite și ale Națiunilor Unite sunt, de asemenea, favorabile unei zile unice de sărbătoare, dar asupra acestei tendințe vom reveni.

LEGEA DUMINICALĂ ÎN ISTORIE

Ideea unei legislații, a „sabatului civil”, nu este o idee a secolului XX. Împăratul roman Constantin, tatăl legislației duminicale și primul așa-numit „împărat creștin”, este acela de la care a pornit această idee în secolul al IV-lea. Într-o încercare de a înțelege ce ce am putea fi confrunțați atunci când vom avea o zi „oficială de odihnă”, să analizăm puțin condițiile Imperiului Roman la începutul domniei lui Constantin.

Poporul Italiei ajunsese la saturație de tirania lui Maxențiu, rivalul lui Constantin (datorită acestei rivalități, Imperiul Roman s-a împărțit în Imperiul Roman de Răsărit și Imperiul Roman de Apus, Constantin împărțind peste Imperiul de Răsărit). Acesta împreună cu clerul creștin au trimis, în taină, o delegație la Constantin, cerându-i să vină și să-i „elibereze”. Împăratul Constantin acceptă cu bucurie această invitație și, în ziua dinaintea bătăliei cu rivalul său, el a spus că a văzut un semn supranatural și anume, un soare și pe el o cruce și cuvintele: „Cu acest semn vei învinge”. În noaptea aceea i s-a arătat o ființă supranaturală care a repetat acest semn „vei învinge.” El a relatat aceste viziuni supranaturale clerului, care a fost gata să-i explice că Domnul Hristos în persoană i s-a arătat. După aceasta, el a făcut din preoții lui Dumnezeu sfătuitorii săi.

1. După biruința sa asupra lui Maxențiu, el a semnat „Edictul de Tolerare” de la Milan, care spune: „Am hotărât să acordăm atât creștinilor, cât și tuturor oamenilor, libertatea de a avea și practica religia pe care dorește s-o aibă”.

Prima lege duminicală a fost inclusă în legislația Imperiului Roman de către Constantin, la 7 martie 321 A.D. În substratul ei, era un act politic, izvorât din nevoia lui Constantin de a uni un imperiu divizat. Sperând să contopească elementele păgâne cu cele creștine în cadrul imperiului

său atât de cosmopolit și să transforme aceste elemente astfel contopite într-un imperiu roman, unit de o cultură romană care să sprijine conducerea sa, el a constituit o zi de odihnă și închinare, care să satisfacă ambele religii, pentru ca să-și atragă un sprijin cât mai larg.

Constantin este considerat de istorici ca fiind un om al timpului său. De la Constantin se pot trasa începuturile mariajului dintre interesele seculare și cele eclesiastice, ce au culminat cu despotismul Evului Mediu. El a stabilit un precedent pentru stat, amestecându-se în problemele religioase prin convocarea unui sinod eclesiastic la Roma, în anul 313 A.D., și conciliul ale Bisericii la Arles, în anul 314 și Nicea, în 325 A.D., întâlniri care au fost prezidate de episcopul Romei. El a acordat Bisericii sume din fondurile statului. El a ales să sprijine, să fie de partea grupării celei mai populare - în cadrul disputelor eclesiastice - susținând teoria că voința majorității trebuie să fie respectată și impusă în probleme eclesiastice.

Constantin a folosit activitatea lui civilă pentru a aduce unitatea credinței, impunând aceste hotă-

◆ NAȚIUNILE UNITE AU APELAT LA BISERICI PENTRU VINDECAREA PĂMÂNTULUI. ÎN ACEST SCOP S-AU ÎNȚIAT RUGĂCIUNI... ECUMENICE. ◆

rări eclesiastice. De exemplu, el a emis o scrisoare imperială prin care decreta că toate bisericile creștinătății trebuie să adere la hotărârile Consiliului de la Nicea, prin care se statua ca Paștele să fie sărbătorit în fiecare an, într-o zi de duminică. Episcopii și alți conducători ai bisericii de atunci, care au refuzat să se supună acestui decret, au fost exilați (proscriși,

amenințați cu moartea), iar scrierile lor arse. Ei au fost tratați ca vrăjmași atât ai statului, cât și ai religiei, ai bisericii.

LEGILE DUMINICALE ÎN STATELE UNITE ALE AMERICII, O NAȚIUNE CREȘTINĂ

Anul 1888. Americanii se luptau încă cu urmările sclaviei și ale războiului civil. Asociația Națională pentru Reformă atribuia nenorocirile ce se abătuseră asupra națiunii faptului că n-au recunoscut și n-au onorat pe Dumnezeu. Pentru a opri valul de apostazie națională, s-a propus să se emită o Lege Duminicală Națională. În această lege propusă Congresului, cei care au propus-o au folosit un limbaj ambiguu.

Doamna Batcham, de la Uniunea Femeilor Creștine pentru Temperanță, a dat mărturie înaintea Comitetului Senatului pentru educație și muncă. Scopul intervenției ei era acela de a schimba formularea din textul legii propuse și anume, „a apăra” Duminica, în loc de „a promova”. Ea a spus în argumentarea propunerii sale: „Propun ca proiectul acesta de lege să fie transformat în lege și să fie o lege care să protejeze, să apere Sabatul civil, nu pentru a promova o închinare religioasă, ci pentru a apăra ziua, ca zi de odihnă și închinare religioasă”. Este interesant de reținut faptul că Mișcarea de Temperanță, care este un lucru bun în sine, a fost folosită ca un paravan în încercarea de a face să se aprobe această lege. Rezultatul acestei audieri, în cadrul Comitetului Senatului din 13 decembrie 1888, a fost respingerea propunerii făcute ca Duminica să fie „Ziua de odihnă legală”.

TENDINȚE CURENTE SPRE O LEGE DUMINICALĂ

Adepții Duminicii, ca zi națională de odihnă, au încă o mare influență în lumea politică. „Alianța Zilei Domnului” din Statele Unite, ce își are sediul în Atlanta, Georgia, susține și promovează legea duminicală. „Christianity Today” publică un anunț al „Alianței Zilei Domnului”.

prin care aceștia caută un director executiv, care să fie un vârf de lance, în vederea reluării luptei pentru o zi națională de odihnă pentru americanii ce sunt epuizați de muncă și neliniștiți. „Căutăm un om consacrat, plin de imaginație și care să creadă într-o zi de odihnă, având viziunea largă de a face și coopta aliați în cadrul bisericilor, sindicatelor și societății, și, de asemenea, cu o listă de realizările lui.”

Dar s-ar putea să gândiți că o țară dedicată separării bisericii de stat nu va îngădui niciodată acest lucru.

Din nefericire, în regulile prezente ale Curții Supreme (a Americii n.tr.) zidul acestei separații s-a prăbușit. Să analizăm nu așa de recenta decizie cu privire la legea duminicală a Curții Supreme a Statelor Unite, din 1961. În zilele de 7 și 8 decembrie 1961, după audierea argumentelor pro și contra constituționalității legilor duminicale, Curtea Supremă a Statelor Unite declară că aceste legi nu sunt religioase și confirmă constituționalitatea lor. În discuția referitoare la legile duminicale, nu s-a spus prea mult în legătură cu originea religioasă a legislației duminicale și nici despre istoria trecută, când legile civile și religioase erau promulgate, obligând pe oameni să observe „Sabatul Duminical”.

Este, de asemenea, interesant de observat faptul că o „proclamație” a guvernatorului de Georgia, Joe Frank Harris, din 25 ianuarie 1989, era în favoarea „Alianței Zilei Domnului” din Statele Unite ale Americii. În proclamația sa, guvernatorul a pus un accent deosebit pe Duminică, ca fiind Ziua Domnului, chemând pe pastorii din acest stat să se unească în a predica despre importanța unei „observări corecte, cum se cuvine, a Sabatului Creștin”. El mulțumește A.Z.D. pentru accentul pe care aceasta îl pune pe importanța păzirii Duminicii ca „Ziua Domnului”.

Activiștii religioși nu formează singurul segment al societății care încurajează și promovează legea duminicală. În martie 1990, U.F.C.W. a făcut următorul anunț: „Toți membrii Uniunii trebuie să se unească! Duminică este ziua tradițională de odihnă. Este o zi de închinare. Duminica nu este o zi obligatorie de odihnă. Companiile vor să facă din Duminică o zi obișnuită de lucru, o parte a săptămânii de lucru. Problemele economice dictează ca să se lucreze continuu. Cu cât lucrezi mai mult, cu atât ai mai puțin timp pentru familia ta și pentru prieteni. Șase zile aparțin deja patronului, în care acesta să folosească pe angajații lui așa cum dorește (24 de ore pe zi). Dar Ziua Sabatului aparține muncitorului”.

Că mișcarea pentru o zi oficială de odihnă are diferiți aliați poate fi subliniat prin apelul Națiunilor Unite pentru un Sabat ambiant.

În septembrie 1986, Națiunile Unite au apelat la Congregații (biserici) în vederea vindecării pământului, concentrându-se asupra sarcinii de refacere, de regenerare a mediului înconjurător, și a unui Sabat ambiant. Activitățile sugerate în acest scop includ rugăciuni și meditații asupra rugăciunii universale pentru vindecarea pământului. Bisericile care sunt cuprinse în promovarea unui astfel de Sabat ambiant, includ pe budiști, creștini, hinduși, iudei, islamici, americani, aborigeni, Societatea religioasă a prietenilor și bahai. O zi națională de odihnă se va potrivi foarte bine pe agenda lor.

SE VA REPETA ISTORIA?

Revăzând unirea puterii politice și religioase în Imperiul Roman, săvârșită de Constantin, putem reține patru lucruri relevante pentru lumea contemporană:

1. O criză națională în care se găsea națiunea (în acest caz, Roma). Națiunea era pregătită

MARI ȘI MINUNATE SUNT LUCRĂRILE TALE, DOAMNE, DUMNEZEULE

Un multimilionar, care credea că poate realiza orice cu ajutorul banilor, a angajat un arhitect, spunându-i:

„Să-mi construiești un turn al cărui diametru să aibă 4 m. Să montezi în el ascensoare, scări, rețea de canalizare și instalație de apă. Grosimea zidurilor să nu depășească 50 cm, iar înălțimea turnului să fie de 1.500 m. În toate direcțiile să aibă o elongație suficientă. Pe vârful turnului trebuie montată o fabrică chimică.”

Firește, un asemenea proiect este numai de domeniul fanteziei... În realitate, există totuși un „turn” a cărui înălțime este, într-adevăr, de 400 de ori mai mare decât diametrul lui. Acesta nu este altceva decât un pai de grâu sau de secară, cu spicul respectiv. Pereții paiului de grâu sunt numai de 0,5 mm, diametrul de 0,4 mm, iar înălțimea de 1,5 m. Între nodurile din interiorul firului de pai găsim scările, rețeaua de transporturi, elevatoarele alimentelor nutritive și conductele instalațiilor de apă. În vârful paiului este „spicul”, o fabrică chimică complicată, în care se fabrică și se depozitează făina pentru pâinea necesară vieții omului. În felul acesta, miliardele de spice de cereale sunt tot atâtea dovezi ale puterii, bunătații și iubirii lui Dumnezeu față de noi, oamenii.



pentru o soluție a problemei ce o confruntă.

2. Un mare conducător aștepta gata să intervină. A fost rugat să găsească o soluție problemei și el a declarat un război pentru a o rezolva.

3. Evenimente supranaturale au jucat un rol destul de mare în soluționarea problemei. Aceste evenimente supranaturale au ajutat la realizarea unirii dintre biserică și stat.

4. La început, s-a proclamat „toleranță sau respect pentru drepturile omului”, dar, după câțiva ani, aceia care au refuzat să se asocieze „noii ordini a omenirii” au fost persecutați.”

Trebuie să ne întrebăm: Se va repeta oare istoria? Suntem noi pe un teren sigur atunci când cercetăm trecutul și vedem atât prezentul cât și viitorul?

Constantin, unind puterile religioase cu cele seculare din vremea sa, a fost în stare să salveze, pentru câteva decenii, Imperiul Roman de la prăbușire. Din nefericire, aceasta a avut loc pe seama libertății individuale. Aceia care considerau că nu pot merge alături și împreună cu „Noua ordine a lumii” au fost categorisiți ca inamici ai imperiului, persecutați și, până la urmă, pedepsiți cu moartea.

Imediat după victoria lui Constantin asupra lui Maxențiu, adorarea Duminicii a fost instituită ca un mijloc de a uni pe cetățenii păgâni cu cei creștini din Imperiul Roman. Aceste două grupări erau foarte diferite în stilul lor de viață și în caracter. În secolul XX, grupări cu totul diferite în caracter sunt acum favorabile și acționează acum pentru o zi oficială de odihnă. Da,... în fața unei crize naționale, aceștia vor fi de acord și vor putea ușor să se unească pentru a impune legislația duminicală.

Astăzi, în interesul declarat deja al supraviețuirii globale, Papa Ioan Paul al II-lea crede că el trebuie să aducă „o nouă ordine în lume”, care să nu fie

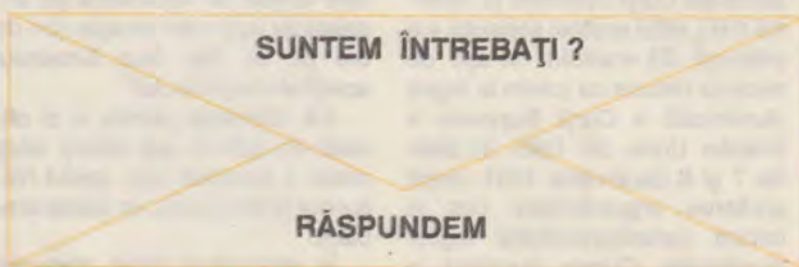
așezată nici pe socialism, nici pe capitalism, ci pe moralitate. El crede că Biserica Romano-Catolică, condusă de Papa, este singura forță capabilă să aducă și să mențină pacea globală.

Biblia profetizează că papalitatea va încerca în mod invariabil să realizeze această unitate mondială. Ea spune că evenimente supranaturale vor însoți această mișcare, ca să înșele pe oameni și să considere că Dumnezeu Își pune aprobarea pe această falsă unitate religioasă. Ea profetizează, de asemenea, că lumea va fi forțată, sub pedeapsa cu moar-

tea, să accepte semnul autorității papale, păzirea și adorarea Duminicii.

Dacă putem învăța ceva din istoria din trecut a omenirii, atunci ceea ce putem reține este aceasta: „CÂND LUMEA FOLOSEȘTE ÎNCHINAREA ȘI ADORAREA RELIGIOASĂ PENTRU A REALIZA ȘI IMPUNE UNITATEA, ACEIA CARE NU POT - DIN MOTIVE DE CONȘTIINȚĂ - SĂ PARTICIPE LA ACEASTA VOR FI PERSECUTAȚI”.

Last Generation
Vol.3/Nr. 4



„Sunt un tânăr membru al Bisericii Advente. Am o nedumerire. De ce Biserica Adventă practică o abstenență totală de la băuturile alcoolice, când Biblia spune destul de clar că este recomandat să folosești, în mod cumpătat, vinul? Cum să înțeleg atunci textele din 1 Tim. 5, 23; Prov. 31, 6; Deut. 14, 26; Osea 4, 11; 1 Tim. 3, 8?”

★

Dicționarul explicativ al limbii române ne spune că „vinul” este „o băutură alcoolică, obținută prin fermentarea mustului de struguri sau prin fermentarea altor fructe.”

Acceptarea universală a definiției vinului, ca fiind băutura obținută prin fermentarea mustului de struguri, poate fi o explicație a faptului că majoritatea creștinilor care cred în Biblie au ajuns la convingerea că vinul menționat în Biblie nu poate fi - în toate cazurile - decât vin alcoolic. Această teorie, cunoscută ca „teoria unui

singur vin”, a adus mari și serioase prejudicii învățăturilor Sfințitelor Scripturi cu privire la folosirea băuturilor alcoolice, făcând pe mulți credincioși sinceri să creadă că Dumnezeu încuviințează folosirea „moderată” a vinului alcoolizat.

În ciuda faptului că majoritatea teologilor sunt adepții „teoriei unui singur vin”, Biblia cunoaște în mod distinct două feluri de băuturi din struguri:

a. o băutură nefermentată, răcoritoare și îngăduită;

b. o băutură fermentată, îmbătătoare și neângăduită.

Cuvântul vin vine din latinescul *vinum*. Dacă privim asupra cuvântului în limbile română, latină, greacă și ebraică, constatăm o puternică asemănare între ele - VIN, VINUM, OINOS, YAYIN. Dacă luăm cuvintele fără terminația cauzală - VIN(UM) latină, OIN(OS) greacă, și fără prefixul

- (Continuare în pag. 20) -



COMUNITATEA ADVENTISTĂ DIN LAGĂRUL DE LA POARTA ALBĂ (3)

V. FEREȘTEANU

Medicul Georgescu Octavian era un om de o rară noblețe sufletească. Având în continuare temperatură, acesta mă reține încă zece zile „la regim”. Dar, în seara dinaintea zilei când trebuia să fiu externat și să mă întorc „pe frontul muncii de rob”, fac o temperatură de 42 de grade. Auzeam, vedeam, înțelegeam, dar nu mai puteam vorbi. În iarna anului 1952 - 1953, penicilina era la mare preț, mai ales în închisoare, așa că medicul, văzându-mă în starea în care mă găseam, a renunțat să mai „prăpădească” flaconul cu penicilină pe mine și a dat ordin să fiu dus singur într-o cameră, pentru ca vecinii de pat să nu se sperie a doua zi, găsindu-mă mort lângă ei.

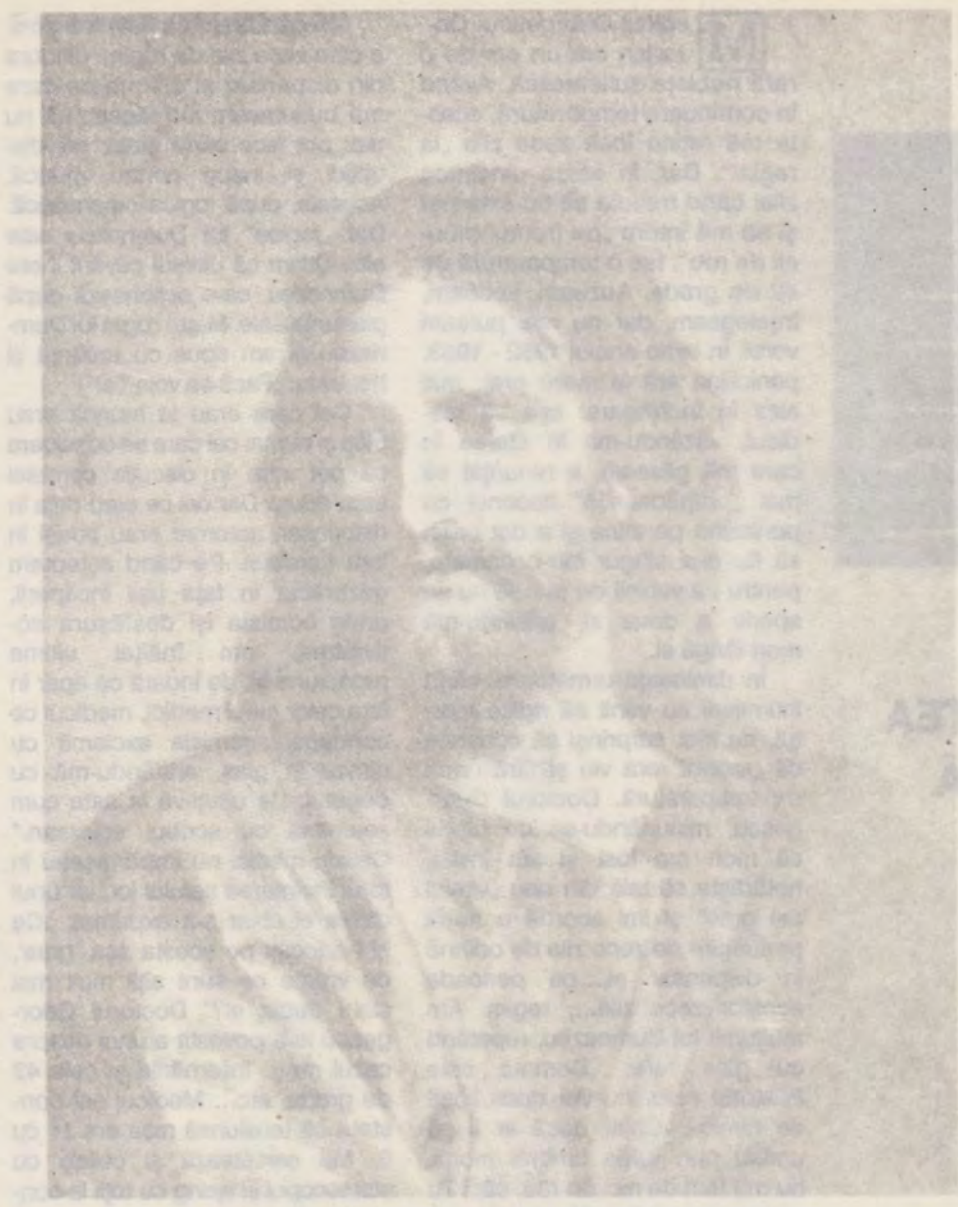
În dimineața următoare, când infirmierii au venit să ridice mortul, au fost surprinși să constate că „mortul” era viu și fără urmă de temperatură. Doctorul Georgescu, minunându-se de faptul că mort am fost și am înviat, hotărăște să taie din nou „vițelul cel gras” și îmi acordă o nouă prelungire de zece zile de odihnă în dispensar și...pe perioada acestor zece zile..., regim. Am mulțumit lui Dumnezeu, repetând cu glas tare: „Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic... Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine.” Da! Cât de minunat este să te încrezi în Dumnezeu în toate împrejurările vieții.

Către sfârșitul perioadei mele de odihnă, o veste a făcut senzație în lagărul nostru. O comisie specială de trei medici de la București, împreună cu cei doi medici din închisoarea lagăr în care ne găseam, aveau să-i trieze pe deținuți, iar cei mai slabi și distrofici urmau să fie declarați „inapți de muncă” pe timp de șase luni. Ei aveau să rămână în barăci, scutiți de muncă, având totuși dreptul la 750 grame pâine pe zi, ca și cei care lucrau.

Mă gândeam că cele trei seri, a câte zece zile de regim, căldura din dispensar și odihna de care mă bucurasem mă făceau să nu mai pot face parte dintre cei distrofici și inapți pentru muncă. Aceasta, după logica omenească. Dar „logica” lui Dumnezeu este alta. Știam că ultimul cuvânt îl are Dumnezeu, care acționează după planurile Sale. M-am rugat lui Dumnezeu și am spus cu umilință și hotărâre: „Facă-se voia Ta!”

Cei care erau la muncă erau triați și numai cei care se considera că pot intra în discuția comisiei erau aduși. Dar cei ce erau deja în dispensar, automat erau aduși în fața comisiei. Pe când așteptam dezbrăcat în fața ușii încăperii, unde comisia își desfășura activitatea, am înălțat ultima rugăciune și, de îndată ce apar în fața celor cinci medici, medicul ce conducea comisia exclamă cu uimire în glas, arătându-mă cu degetul: „la uitaji-vă la asta cum seamănă cu scribul egiptean.” Ceilalți medici nu împărțeau în totul încântarea șefului lor, iar unul dintre ei chiar s-a exprimat: „Ce ni-l aduceți pe acesta așa 'gras', de vreme ce sunt alții mult mai slabi decât el?” Doctorul Georgescu le-a povestit atunci despre cazul meu, internările și cele 42 de grade, etc... Medicul șef constată că tensiunea mea era 11 cu 5. Mă cercetează și ceilalți cu stetoscopul și ajung cu toții la concluzia că trimiterea mea la muncă în viforul iernii ar fi egală cu condamnarea mea la moarte și astfel iată-mă trimis la odihnă pentru o jumătate de an. Dacă ar fi știut medicul șef că rostise niște cuvinte ce au sunat ca o profeție pentru mine! În adevăr, de atunci... am devenit scrib. Prin harul lui Dumnezeu, mai păstram încă în memorie Apocalipsul și puteam să-l scriu, împreună cu alte capitole din Biblie. Apoi, la niște „Martori ai lui Iehova”, am găsit un Nou Testament, care ne era oferit cu mare grijă Sâmbăta și, în vreme ce eu

- (Continuare în pag. 16) -



SABATUL ÎN ISTORIA CREȘTINISMULUI

Rapoartele cu referire la creștinii care au păzit Sabatul Zilei a Șaptea sunt de netăgăduit. Începând cu Noul Testament și Apostolii, în Asia Mică, de-a lungul drumului mătăsii din China și India, în tot decursul Evului Mediu, din Scoția și Irlanda, dusă apoi în Lumea Nouă de către protestanții păzitori ai Sabatului, lumina adevăratei zile de închinare a lui Dumnezeu nu s-a stins niciodată.

• SECOLUL I AL EREI CREȘTINE. DOMNUL ISUS HRISTOS

- Luca 4, 16: „A venit în Nazaret, unde fusese crescut; și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească.”

- Matei 24, 20:
„Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat”

- PAVEL

- Fapte 17, 2:
„Pavel, după obiceiul său, a intrat în sinagogă. Trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi”.

- Fapte 13, 42.43: „Când au ieșit afară, Neamurile i-au rugat să le vorbească și în Sabatul viitor despre aceleași lucruri.

Și, după ce s-a împărtășiat adunarea, mulți dintre iudei și dintre prozelitii evlavioși au mers după Pavel și Barnaba, care stăteau de vorbă cu ei și-i îndemneau să stăruiască în harul lui Dumnezeu”.

• SECOLUL AL II-LEA AL EREI CREȘTINE. PRIMII CREȘTINI.

„Creștinii bisericii primare au avut o mare venerație pentru Sabat și petreceau această zi în devoțiune și ascultând predici. Fără îndoială ei și-au însușit aceste practici chiar de la apostoli, așa cum reiese din mai multe texte ale Scripturii cu referire la aceasta” (Dr. T.H. Morer - Dialog cu

privire la Ziua Domnului - Londra, 1701, p. 189).

• **SECOLUL AL III-LEA ȘI AL IV-LEA. ÎN ORIENT ȘI ÎN CEA MAI MARE PARTE A LUMII.**

„Creștinii din antichitate erau foarte cu grijă în ceea ce privește păzirea Sâmbetei, sau cea de a șaptea zi... Este clar faptul că, în toate bisericile orientale și în cea mai mare parte a lumii, Sabatul era păzit ca o sărbătoare... Atanasie ne spune, de asemenea, că ei țineau adunări religioase în Ziua Sabatului, nu pentru că erau influențați sau infectați de iudaism, ci pentru a se închina lui Isus Hristos, Domnul Sabatului. Epifanius spune și el același lucru (Antiquities of the Christian Church, Vol. II, Book XX, Chapter 3, Sect 166, p. 1137-1138).

• **CONCILIUL DE LA LAODICEA** „Din timpul apostolilor și până la Conciliul de la Laodicea, care a avut loc cam pe la anul 364 A.D., păzirea cu sfințenie a Sabatului iudaic a continuat, așa cum se poate dovedi din cele scrise de mulți autori; chiar în ciuda decretului împotriva lui” (John Ley, Sunday a Sabbath, London, p. 1640, pag. 163).

• **SECOLUL AL V-LEA. CONSTANTINOPOLE.** „Poporul Constantinopolului și aproape toți, de pretutindeni, se adunau laolaltă în Ziua Sabatului, ca și în prima zi a săptămânii, obicei ce n-a fost niciodată observat la Roma sau Alexandria” (Socrates, Ecclesiastical History, Book 7, Chapter 19).

• **SECOLUL AL VI-LEA. ROMA.** „Pe la anul 590 A.D., Papa Grigore, într-o scrisoare adresată locuitorilor Romei, denunța ca profeți ai lui Antihrist pe aceia care continuau să susțină că nu trebuie să fie făcută nici o lucrare în Ziua a Șaptea a săptămânii” (James T. Ringgold, The Law of Sunday, p. 267).

• **SECOLUL AL VII-LEA. SCOȚIA ȘI IRLANDA** „Era ceva obișnuit în bisericile celtice din

perioada primară a bisericii, în Irlanda ca și în Scoția, să se țină Sâmbăta, Sabatul iudaic, ca zi de odihnă, abținându-se de la orice lucrare. Ei păzeau porunca a patra a Decalogului, ziua a șaptea a săptămânii” (Prof. James C. Moffatt, D.D. The Church in Scotland, p. 140).

• **SECOLUL AL VIII-LEA. INDIA, CHINA, PERSIA:** „Foarte răspândită, durabilă, și trainică a fost păzirea Sabatului Zilei a Șaptea printre credincioșii bisericii din Răsărit și creștinii Sf. Toma din India, care n-au fost niciodată în legătură cu Roma. Acest lucru s-a păstrat printre aceste grupări religioase care după Conciliul de la Calcedon s-au rupt de Roma, și anume cei din Abisinia - Iacobiții, Maroniții și Armenii” (Schaff - Herzog, The New Encyclopaedia of Religious Knowledge Nestorians; de asemenea, Realencyclopaedia fur Protestantische Theologie und Kirche, Nestorianer)

• **SECOLUL AL X-LEA. BISERICA DE RĂSĂRIT. KURDISTAN.** „Nestorienii nu mâncau carne de porc și țineau Sabatul. Ei nu credeau nici în purgatoriu și nici în confesarea (spovedirea) orală” (Schaff - Herzog, The New Encyclopaedia of Religious Knowledge - Nestorians.

• **SECOLUL AL XI-LEA. SCOȚIA.** „Ei susțineau că Sâmbăta era Sabatul real, zi în care ei se abțineau de la orice lucrare” (Celtic Scotland, vol. 2, p. 350).

• **SECOLUL AL XII-LEA. WALES.** „Există multe dovezi că Sabatul, păzirea lui, predomina în mod general în Wales până la anul 1115 A.D., când primul episcop roman a fost înscăunat la St. David. Vechiile biserici Welshe, păzitoare ale Sabatului, nici atunci nu și-au plecat genunchiul înaintea Romei, ci s-au retras și s-au ascuns” (Lewis, Seventh Day Baptists in Europe and America, vol. I/p. 29).

• **SECOLUL AL XIII-LEA. VALDENZII DIN FRANȚA.** „Inchizitorii declarau că semnul unui Vaudais, care era vrednic de pedeapsa cu moartea, era acela că el urma pe Hristos și căuta să asculte de poruncile lui Dumnezeu” (H.C.LEA, History of Inquisition of the Middle Ages, Vol. 1):

- Apoc. 12, 17; 14. 12: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos.



Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și în credința lui Isus".

● **SECOLUL AL XV-LEA. NORVEGIA.** „Suntem informați că unii oameni din diferite districte ale regatului au adoptat și păzesc Sâmbăta. Este strict interzis în canonul sfintei biserici, odată pentru totdeauna, de a păzi, de a sfinți alte zile în afară de cele pe care sfântul Papa, arhiepiscopul sau episcopii le poruncesc. Păzirea Sâmbetei nu trebuie îngăduită în nici o împrejurare, în afară de ceea ce permite canonul bisericii. De aceea, sfătuim pe toți prietenii lui Dumnezeu din toată Norvegia, care doresc să fie ascultători față de sfânta biserică, să lase la o parte această afurisită păzire a Sâmbetei; iar odihna în această zi o interzicem sub amenințarea unei severe pedepse bisericești pentru cei ce sfințesc ziua Sâmbetei” (Catholic Provincial Council at Bergen, 1435, Dip. Norveg, p. 397).

- Daniel 7, 25: „El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupri pe sfinții Celui Prea Înalt, și se va încumeta să schimbe vremile și legea; și sfinții vor fi dați în mîinile lui timp de o vreme, două vremi, și o jumătate de vreme”.

● **SECOLUL AL XVI-LEA, OLANDA ȘI GERMANIA.** Barbara de Thiers, care a fost executat în 1529, a declarat: „Dumnezeu ne-a poruncit să ne odihnim în Ziua a Șaptea” (T.J. Van Braght, Martyrology of The Churches of Christ, Commonly called Baptists, During The Era Of The Reformation - London 1850, p. 113-114).

RUSIA. „Acuzații (păzitorii Sabatului) au fost aduși; ei au recunoscut, în mod deschis, noua credință și s-au apărat. Cei mai eminenți dintre ei, secretarul de stat Kuritzyn, Ivan Maximov, Kassian, arhimandrit al Mănăstirii din Novgorod, au fost condamnați la moarte și arși de vii, în mod public, la Moscova, la 27 decembrie 1503” (H. Sternberf,

Geschichte der Juden - Leipzig, 1873, p. 117-122).

SUEDIA. „Acest zel pentru păzirea Sâmbetei a continuat mult timp; chiar și lucrurile mărunte care puteau întări practica păzirii Sabatului au fost pedepsite” (Bishop Anjou, Svenska Kirkans Historia efter Motet i Upsala).

LINCENSTEIN

„Prin anul 1520 mulți dintre acești păzitori ai Sabatului au găsit adăpost pe domeniile Lordului Leonhardt de Lichenstein, având în vedere că prințesa de Lichenstein era ea însăși o păzitoare a adevăratului Sabat” (J.N. Andrews, History of the Sabbath, p. 649).

INDIA. „Renumitul iezuit, Francisc Xavier, a chemat inchiziția, care s-a instalat în Goa India, în 1560, pentru a „cerceta” pe „ticăloșii de Iudei” (pe păzitorii „Sabatului”) (Adeney, The greek and Eastern Churches, p. 527-528).

ABISINIA (ETIOPIA). „Nu este deci o imitare sau o influență a iudeilor, ci o ascultare de Hristos și de sfinții săi apostoli, faptul că noi sfințim această zi” (Trimisul abisinian la Curtea de la Lisabona, 1534 - Geddes's Church of Ethiopia, p. 87-88).

● **SECOLUL AL XVII-LEA. ANGLIA.** „Aici, în Anglia, sunt nouă sau zece biserici care țin Sabatul, pe lângă mulți alți discipoli răspândiți pretutindeni, și care a fost foarte bine păstrat (Sabatul)” (Stennet's Letters, 1168 și 1670, Cox, p. 268).

DR. PETER CHAMBERLAIN. Dr. Peter Chamberlain a fost medicul curant al regelui Iacob și al reginei Caterina. Inscripția de pe mormântul său spune că Dr. P. Chamberlain a fost „un creștin care a păstrat poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, fiind botezat în anul 1648 și care a păstrat și sfințit mai bine de treizeci și doi de ani Sabatul Zilei a Șaptea”.

AMERICA. „Ștefan Mumford, primul păzitor al Sabatului în

America, a venit de la Londra în 1664” (James Bailey, History of the Seventh Day Baptist General Conference, p. 237-238).

ANGLIA. „Cu certitudine că este mult mai sigur a păzi Ziua a Șaptea, așa cum spune porunca lui Dumnezeu, decât bazându-te numai pe autoritatea unei simple presupunerii omenești și să adopți prima zi” (John Milton, Sabbath Literature, 2, p. 46-54).

● **SECOLUL AL XVIII-LEA. ROMÂNIA.** „Edictul de toleranță al împăratului Iosif al II-lea nu s-a aplicat Sabatarienilor, astfel că unii dintre ei și-au pierdut tot ceea ce aveau” (Jahrgant 2, p.254).

BOEMIA ȘI MORAVIA. „Situația Sabatarienilor (între 1635 și 1867) a fost groaznică. Cărțile și scrierile lor a trebuit să fie predate Consistoriului din Karlsburg și date apoi flăcărilor” (Adolf Dux, Aus Ungarn - Leipzig, 1880, p. 2889-2891).

AMERICA. „Dar mai înainte ca contele Zinzendorf și frații Moravi de la Bethleem să fi început să țină Sabatul și să se dezvolte, a existat un mic grup de germani, păzitori ai Sabatului, în Pennsylvania” (Rupp's History of Religious Denominations in the United State, p. 109-123).

● **SECOLUL AL XIX-LEA ȘI PÂNĂ ÎN PREZENT.** „Mișcarea Adventistă de Ziua a Șaptea a început în jurul anului 1844”.

CHINA. „Când au fost întrebați de ce păzesc Sabatul Zilei a Șaptea, Taipei au răspuns că, în primul rând, păzesc Sabatul pentru că așa învață Biblia și în al doilea rând, pentru că strămoșii lor au păzit Sabatul ca zi a lor de închinare” (A Critical History of the Sabbath and Sunday).

SUEDIA. „Ne vom strădui acum să arătăm că sfințirea Sabatului își are temelia și originea într-o lege pe care chiar

- (Continuare în cop. 3-a) -



TAINA MAMEI

Faptul s-a petrecut la unul din tribunalele Capitalei. Personaje: soția, soțul și mama acestuia. Spectatori: publicul din sală, judecătorii și cei câțiva avocați. Motivul procesului: femeie bătrână și singură, poate și bolnavă, mama pretinde unicului ei fiu, om în toată puterea, sănătos și voinic, s-o ajute să-și trăiască decent ultimii ani. Așa cer legile nescrise ale omeniei. Așa pretind și legile scrise ale statului nostru. Potrivit lor, femeia s-a adresat deci tribunalului să-i facă dreptate. Adică, să-l oblige pe fecior, inginer cu un post bine retribuit, s-o întrețină pe mamă.

După cum era de așteptat, tribunalul i-a acordat reclamantei câștig de cauză, cum se spune în limbajul juriștilor.

Până aici nimic deosebit. Un proces civil ca atâtea altele. Obişnuiri cu de-alde astea, judecătorii se grăbeau să treacă la alt dosar, considerând cazul rezolvat. Abia acum începe însă povestea noastră.

Auzind sentința, prea buna noră a fost apucată pur și simplu de o criză de furie; i s-a părut pe semne o nedreptate strigătoare la cer ca „soțul ei” să-i aducă acasă, în ziua de leafă, mai puțin cu cele câteva sute de lei, pe care tribunalul hotărâse ca fiul să le dea lunar bătrânei sale mame. Și atunci, în fața sălii, ea a început să vocifereze, să-și insulte soacra, s-o învinuiască de meschinărie...

Cei prezenți, stupefiați de această ieșire, o priveau cu justificat dispreț.

Până la urmă, firește, tribunalul a fost nevoit s-o cheme la ordine. Privirile oamenilor se îndreptau acum spre bărbat. Condamnat de cei mai mulți pentru atitudinea sa reprobabilă, compătimit de alții, pentru că ajunsese sub clasicul papuc, omul tăcea.

Dacă în acel moment cei trei ar fi părăsit sala, lucrurile s-ar fi oprit aici, lăsându-le celor de față doar gustul amar al întâlnirii cu o manifestare ce nu face cinste firii omenești. Ce s-a petrecut însă în sufletul bătrânei? Până atunci nu mai fusese niciodată la tribunal. S-a uitat la chipurile celor din sală, s-a uitat la judecători, deslușind la toți același reproș pentru fiul ei. Și a cuprins-o un legitim și dureros sentiment de remușcare, de rușine pentru rușinea lui; s-a răzvrătit ceva în sufletul ei și n-a vrut să lase lucrurile așa. N-a vrut ca oamenii aceia străini să-l considere pe fiul ei ca un om de nimic, un nemernic. A cerut deci să vorbească, să-l apere de asemenea bănuială nedreaptă.

- Rog să fiu iertată, începu ea, dar să nu credeți că feciorul meu este un om rău la suflet. Eu îl cunosc mai bine decât oricine. Nu s-a purtat neomenește cu mine și de el nu am a mă plânge tribunalului. Eu nu aș fi făcut-o, dacă el nu m-ar fi îndemnat. Și-o să vedeți de ce...

O liniște plină de nerăbdătoare atenție se așternu în sală. Copleșit, inginerul lăsă privirile în jos, pe când soția lui, potolită subit, asculta și ea uimită.

- Eu sunt femeie simplă, a continuat bătrâna parcă îmbărbătată, am muncit mult și greu ca să trăiesc și ca să-l cresc pe el. Erau pe atunci vremuri grele, război. Singură am fost toată viața, n-am avut bărbat. Și-o să vedeți iarăși de ce. Băiatul s-a purtat totdeauna frumos cu mine: a fost cuminte, m-a ascultat, a învățat pe brânci să-și facă un rost; a avut și cap bun, nu-i vorbă. Pe urmă, când s-a făcut mai mare, a muncit, și-a făcut un rost și a avut grijă de mine. Când s-a însurat, gândeam c-am să-i pot fi de ajutor în casă, la copii. Sunt doar obișnuită cu munca. N-a trecut însă multă vreme și am văzut că nora nu-și mai găsește locul de mine, deși aveau locuință bună, încăpătoare. Cât privește pe nepoți... nu i-a vrut... Un timp i-am răbdat înțepăturile. Lui nu-i spuneam nimic. Îl vedeam că muncește, că își vede de treabă. Știam că-i bine văzut acolo unde lucrează și mă bucuram pentru el. Nu voiam să-l necăjesc cu ale mele. De altminteri, de față cu el nora se purta altfel. El însă pleca dimineața și venea tocmai seara. Uneori, se ducea prin țară. Rămâneam acasă cu nora, că ea nu lucrează. Când nu trebuia să mă facă mică în colțul meu, să n-o supăr cu nimic. Toată ziua tăceam, nădăjduind că lucrurile or să meargă bine. Dar n-au mers. Nu vă mai spun toate câte s-au petrecut. Des-

tul că, după un timp, au izbucnit certuri între ei. Pricina eram eu. Până la urmă nici nu se mai fereau de mine. Pentru noră, banii erau lucrul de căpetenie. Într-o zi i-a strigat: „Ori eu, ori maică-ta! Alege!”.

Aici nora, sub privirile ostile ale sălii, a trebuit să-și plece privirea.

- Pe scurt, n-am mai putut răbda. Fiul meu o iubea și n-aș fi vrut să se despartă din cauza mea. Altfel de soție îi dorisem eu. Dar ce puteam să fac? Mi-am găsit undeva o odăiță și m-am mutat. Numai că tare singură pe lume mă simțeam acum! De lucrat nu mai puteam: sunt bătrână. Cu toate astea, nu mă lăsam. Mai găseam câte ceva de împletit, de cîrpit, mai mult ca să-mi treacă de urât. Pe la casa lor mă duceam rar. Fiul meu, n-am ce zice, mă asculta. Dar soția lui știa cât câștigă. A început curând să-i ceară socoteală la bani; au izbucnit iar certuri. Atunci, gândind că face un bine, m-a povățuit să mă plâng tribunalului. Să nu mai aibă soția lui ce spune, pentru că, dacă așa a hotărât legea, el nu poate face altfel.

Văzându-vă cum îl priviți, m-am căit că l-am ascultat. Să știți că nu este un om rău la suflet... Poate nu vă spuneam asta, dar nu m-a răbdat inima când am auzit-o aici pe soția lui strigând...

Femeia ezită puțin. Își șterse apoi lacrimile cu mâna tremurândă și, parcă aducându-și aminte de un lucru foarte îndepărtat, povesti mai departe, cu un vădit sentiment de ușurare.

- Și așa vrea să vă mai spun ceva... ceva, care nu am spus până acum nimănui. Nici chiar fiului meu, pentru că n-am vrut să-l amărăsc... Aveam, mi se pare, vreo 18 ani, bine nu mai știu. Eram la părinți o droaie de copil. Într-o zi, ducându-mă în pădure să adun uscături pentru foc, am auzit un scâncet. La început m-am speriat, neștiind ce-i, și am început să fug. Apoi m-am duminat. Era un copil. Avea câteva săptămâni. În jur, nici țipenie de om. Ce era să fac? L-am luat binisor în brațe. N-a mai plâns. Cu vreascurile în spate și cu el la piept, am plecat spre casă. La marginea pădurii, m-am oprit. Mi se făcuse frică. Am lăsat copilul jos. A început îndată să plângă mai tare ca înainte. Am rupt-o la fugă să nu-l mai aud. M-am

oprit însă curând; mă urmărea plânsul lui. M-am întors. Căta spre mine cu niște ochișori atât de rugători, încât nu m-am îndurat să-l las acolo...

Când m-a văzut tata acasă s-a crucit. Mi-a strigat să duc copilul unde știu, că lui nu-i trebuie. Tata era aspru și neînduplecat. Și, văzându-mă cum îl îngrijesc, intrase la bănuială. Gândea c-o fi al meu și i-am ascuns adevărul. Poate că și băuse în ziua aceea, că ne-a luat la bătaie și pe mama și pe mine. M-a schilodit nu alta. Mie începuse să-mi fie drag copilul și nu știam ce să fac. În cele din urmă, m-am hotărât să plec cu el de-acasă. 'Ce-o fi, o fi', mi-am zis. Ușor nu mi-a fost! Nicăieri nu vroiau să mă primească cu el. Să-l las, nu mă înduram. Mi-a fost însă rușine să spun cuiva că nu-i copilul meu. Cine m-ar fi crezut atunci? Când am găsit, în sfârșit, niște oameni mai binevoitori, care m-au primit cu băiatul, aș fi fost în stare, dacă mi-ar fi cerut-o, să muncesc doar pentru a câștiga mâncarea mea și a copilului, numai să am un adăpost. L-am crescut singură. Arătoasă nu eram. Cine era să se uite la o biată femeie săracă, cu copil pe deasupra? Nu m-a cerut nimeni în căsătorie. Îl aveam pe el, soarele meu. A crescut voinic, cum îl vedeți...

Aici, bătrâna a tăcut descumpănită. Nu mai putea vorbi. Au podidit-o lacrimile. Printre suspine a mai adăugat doar atât:

- Dacă acestei femei îi pare atât de rău pentru bucațica de pâine ce mi-o dă fiul meu, vă declar că nu vreau să mai primesc nimic de la el și îmi retrag plângerea...

În sală se înstăpânise tăcerea. Oamenii își ștergeau ochii pe furiș...

Aceasta a fost toată povestea. Fiul copleșit de emoție s-a apropiat de bătrână, ascunzându-și fața în palmele ei aspre. Soția lui s-a ridicat descumpănită și a părăsit sala. Nu știu dacă va mai rămâne aiături de un bărbat care-i va aduce acasă cu câteva sute de lei mai puțin. Dar știu că el - COPILUL GĂSIT ÎN PĂDURE - nu va mai putea trăi despărțit de cea care i-a fost o MAMĂ atât de bună.

(Din „Almanahul Femeii” - 1984, p. 154-155, de Marin Mihalache)

COMUNITATEA ADVENTISTĂ DIN LAGĂRUL DE LA POARTA ALBĂ (3)

(Urmare din pag. 11) -

copiam Evanghelia după Ioan, altul copia Epistola lui Petru, fiecare ținând deschis acolo unde avea nevoie. Pentru a avea hârtie pentru scris, dădeam un sfert de pâine pentru un caiet cu pătrățele, pe care le aveau normatorii. Un astfel de caiet era de obicei tălat în două și apoi băgam o parte într-alta, obținând astfel un caiet gros, dar și mai ușor de ascuns în pialele

satelelor. Creioanele le obțineam tot de la normatori, folosind aceleași schimb (troc), sfertul de pâine - acționând atunci ca monedă de schimb. Cu o cârpă udată și bine stoarsă, se umezea hârtia și astfel scrisul putea fi citit. Am scris și apoi am recopiat ce fusese scris în grabă, umplând astfel mai multe caiete. Un caiet pe care unul dintre frații noștri, un „artizan”, îl îmbrăcase în

pânză imbibată cu ulei de in - în condițiile vitrege pe care le aveam acolo - l-am scris cu 66 de psalmi, străduindu-mă să scriu cât mai caligrafic. Un alt caiet conținea Evanghelia lui Ioan, un altul Apocalipsul, etc. Caietul conținând Cartea Apocalipsului a trecut prin închisorile de la Cernavodă, Simeria și a ajuns tocmai la Măgureni. Ele și-au împlinit lucrarea lor spre slava lui Dumnezeu.

La Târgu Mureș, s-a declarat Campania Națională de Evanghelizare prin seminariile de Apocalips în care au fost implicați 10.000 de membri pentru susținerea seminariilor și s-au cheltuit 31 milioane lei pentru materiale (seminarii anuale, note suplimentare, instrucțiuni, invitații, etc) plus Bibliile. Din punctul de vedere al bisericii, materialele au fost oferite gratuit, dar cu recomandarea ca să se facă colecte sau să se dea Bibliile contra cost, pentru a se realiza fonduri de continuare a evanghelizării prin seminarii. Unele comunități primind această sugestie, au avut fonduri pentru procurarea de materiale în vederea noii campanii și le-a fost ușor să facă planuri mai ample pentru viitor.

Tot la Târgu Mureș, s-a programat Institutul Mobil de Evanghelizare pentru București. Institutul Mobil de Evanghelizare își propune să instruiască și să doctoreze pastorii din țară, în vederea realizării de evanghelizări. În perioada cursurilor de instruire, urma să fie condusă o evanghelizare publică pentru ca lecțiile să nu fie doar teoretice, ci și practice.

În iulie 1992, Comitetul Uniunii, împreună cu fr. Brad Thorp, a realizat organizarea, planul de lucru și Bugetul Institutului.

În a doua parte a lunii septembrie, fr. Brad Thorp împreună cu soția sa Kandus și cu cei trei băieți - Jonathan (7 ani), Christopher (5 ani), Steven (3 ani) - au sosit în țară pentru patru luni și s-au instalat într-un apartament modest, trăind ca niște români obișnuiți.

A urmat o perioadă cu un program foarte încărcat: dimineața cursuri, după amiaza distribuția de invitații, afișe și apoi vizite la domiciliul persoanelor care, la adunările de evanghelizare, solicitau să fie vizitate, iar seara adunări publice de evanghelizare. Un Sabat la două săptămâni, pastorii trebuia să meargă în district și să



MISIUNEA GLOBALĂ



rezolve problemele rămase în urmă. Cei 50 de pastori au participat la cursurile de instruire organizate în Comunitatea Popa Tatu.

La începutul perioadei, fr. Brad Thorp a condus un Seminar Antistress, la Sala Mare a Palatului, și un Seminar de Daniel, de 5 zile, la Sala Radio și Comunitatea Popa Tatu, în timp ce fratele Constantinescu Edmond a condus Seminarul de Daniel, la Sala Muzeului de Istorie. Programul de aici a fost completat de sora Thorp cu un punct referitor la viața de familie. Apoi, au urmat conferințele publice din ciclul „Viața în Noi Dimensiuni”, prezentat la Sala Polivalentă timp de aproape trei luni.

La Sala Polivalentă, vinerea, sâmbăta și marțea, fratele Thorp susținea conferințe, iar miercuri făcea o introducere, după care sala era împărțită pe grupe și în fiecare ocazie studiau câte trei doctrine biblice. Miercuri erau în sală puțini vizitatori (totdeauna peste 850), dar acesta era programul cel mai gustat care a produs efecte profunde și stabile.

Legat de lucrarea de evanghelizare, pastorii invitați la cursuri și membrii comunităților din București au fost implicați în realizarea publicității și a invitațiilor, în organizarea și vizitele de la sălile publice. Standul de Biblii, standurile de cărți, amenajarea scenei, diaconia, conducătorii de discuții, înregistrarea vizitatorilor, sortarea și repartizarea solicitărilor de vizite, partea muzicală, sunt numai câteva dintre exemplele care arată cât



de multe persoane a trebuit să fie implicate și cât de mult trebuia să se lucreze. Mulțumim tuturor celor care s-au implicat în această slujire și-L rugăm pe Dumnezeu să-i binecuvânteze din belșug.

La cursuri, pastorii au fost instruiți cum să pregătească o evanghelizare, cum să facă organizarea, cum și ce să predice. S-au predat, de asemenea, o serie de seminarii și cicluri de predici care-i pot inspira pentru prezentările publice.

Sigur, nu totul a mers perfect. Trebuie recunoscut că, în afară de lipsa de experiență, datorită prejudecăților, rezervei față de organizare și planificare precisă și din alte motive obiective - și nu de puține ori subiective - organizarea a lăsat de dorit și mecanismul acestei acțiuni nu a mers așa cum ar fi trebuit, acesta fiind unul dintre motivele serioase de întristare a fratelui Thorp, dar și una dintre cauzele rezultatelor mult reduse față de așteptări.

Cu toate neajunsurile însă, câștigul este substanțial și nu poate fi apreciat numai după rezultatele imediate. Cei peste 250 de noi membri și impresia lăsată

asupra participanților la aceste întâlniri, chiar dacă nu au luat decizii depline pentru Hristos, sunt numai un aspect a ceea ce s-a realizat. Cel mai important este că președinții și directorii de departamente de la Conferințe și Uniune au căpătat atât o viziune asupra nevoii și modului în care trebuie să se facă evanghelizarea, cât și curajul de a organiza conferința(e) în acest sens.

Este un mare câștig că 55 de pastori au obținut un orizont mai larg cu privire la evanghelizare - au luat lecții de planificare și organizare, de predicare în ocazii de evanghelizare, au fost dotați cu materiale documentare (predici, seminarii, etc), cu retro-proiectoare, și cu materiale ilustrative (transparente) și că sunt planuri de realizarea materialelor necesare pentru dotarea tuturor pastorilor din țară. Aceasta înseamnă că întâlnirea de la București este doar începutul unei mari lucrări pentru care slăvim pe Dumnezeu și ne consacram Lui spre a ne folosi cât mai eficient.

Prezentăm mai jos un raport al cheltuielilor efectuate cu această ocazie, cu sublinierea că aceasta nu a fost o evanghelizare, ci o școală și deci cheltuielile efectuate

nu trebuie puse în contul evanghelizării.

TREZORIER,
Dima Viorel

SITUAȚIA CHELTUIELILOR PENTRU INSTITUTUL MOBIL DE EVANGHELIZARE

SALA POLIVALENTĂ	2.670.700,00
SALA PALATULUI	792.500,00
SALA RADIO	400.000,00
SALA MUZEULUI DE ISTORIE	250.000,00
TRANSPORT SALA POLIVAL	
PUBLICITATE	2.500.680,00
PROTOCOL	1.406.211,00
	<u>181.280,00</u>
	8.181.371,00
MASA	1.096.230,00
CAZARE	1.251.098,00
DEPLASĂRI	139.935,00
FURNITURI BIROU	552.452,00
	<u>3.039.715,00</u>
MATERIALE DOTARE PASTORI	
HĂRTIE, TONER, BIBLIORAFURI,	
TRANSPARENTE	4.492.940,00
TIPĂRITURI	3.434.781,00
TIPĂRIT.EVANGHELIZ.+INST.	137.348,00
	<u>8.065.069,00</u>
ALTE CHELTUIELI	2.223.630,00
TOTAL	21.509.785,00

VEȘTI DIN CÂMPUL MONDIAL..VEȘTI DIN CÂMPUL MONDIAL..VEȘTI DIN CÂMPUL MONDIAL...

-(Urmare din cop. 1) -

Dirijor: Lucian Ghioaldă.

Dumnezeu să-i binecuvânteze pe coriștii comunităților noastre, ale căror cântări armonioase răsună atât de frumos în locașurile noastre de închinare.

Cu această ocazie, au trecut și un examen al profesionalității.

Un gând deosebit de mulțumire îi aducem și profesorului Geo Pârgăru, în inima căruia s-a născut acest Festival-concurs și prin strădaniile căruia, în decembrie s-a putut desfășura cea de-a doua ediție a acestei nobile manifestări.

ZIARUL ORTODOX „VESTITORUL” ÎMPOTRIVA PROZELITISMULUI

În periodicul de informație al Patriarhiei Ortodoxe Române, din 15 februarie 1993, câteva articole sunt consacrate problemei relației dintre cultele religioase. În acest

context, un titlu mare de pe prima pagină anunță: „Biserica Ortodoxă Română asaltată de prozelitismul baptist”. Redăm câteva fraze alarmante, de la începutul articolului: „Penetrarea mediului ortodox tradiționalist, obiectiv principal al baptiștilor în viitorul imediat...”

* Bucureștii - țintă a prozelitismului baptist organizat. O primă măsură, înființarea și construirea unui campus universitar baptist la București, ... în fapt un centru de formare a cadrelor pentru viitoarea ofensivă.

„Strategia baptistă vizează pătrunderea în mediul ortodox prin invadarea școlilor, a spitalelor și a altor domenii de activitate publică”.

Alte articole poartă titlul: „Biserica și cultele religioase în România” și „Democrația și prozelitismul confesional”. Din conținutul lor reiese că Biserica Baptistă

în special, dar și alte culte neoprotestante practică un prozelitism în mediul ortodox, care este responsabil, datorită caracterului său ofensiv și ilegal, și față de care Biserica Ortodoxă nu poate sta pasivă.

Într-adevăr, legislația restrictivă a regimului trecut condamnă prozelitismul ca pe o manifestare antisocială, căci chemarea harului lui Dumnezeu leza baza ideologiei ateiste. Se pare că efectele acelei legislații sunt încă valabile.

Oricum, socotim că ar merita să lămurim, în cadrul unei dezbateri pe paginile „Curierului Adventist”, ce anume este prozelitismul și mai ales dacă o lucrare onestă de evanghelizare poate fi numită prozelitism.

DIRECTOR
DEPARTAMENT COMUNICAȚII,
Lazăr Forray



O SCRISOARE DE LA ISUS PENTRU TINE

Dragul meu prieten,

La începutul acestei luni, doresc să-ți transmit un mesaj scurt, prin intermediul acestui făclier și Curier Adventist din România, pentru a te încredința de marele interes pe care-l am pentru tine.

Urmăresc de mult dorința ta constantă de a-ți adânci bunele relații cu prietenii tăi. Această strădanie a ta este laudabilă, întrucât prietenia este liantul cel mai sigur în deșertul de gheață al relațiilor umane. Am așteptat de mult timp, dar în mod deosebit în cursul anului trecut, și am nădăjduit că poate îți vei face timp și vei dori să vorbești și cu Mine, dar în zadar... „Am așteptat”, am

adoptat față de tine această conduită de răbdare, de răgaz, de păsuire, în raport cu timpul, cu durata. Am dat dovadă de o „așteptare” calmă, epuizantă și eternă, dar... în zadar!

Am adus apoi apusul auriu și fermecător al soarelui, împreună cu răcoarea zefirului, cu adierea lui caldă și plăcută din faptul serii și te-am așteptat, dar tu n-ai venit la Mine. Lipsa ta de interes pentru Mine M-a durut, dar Eu te iubesc totuși, pentru că vreau să fiu și să rămân prietenul tău. Nu uita: „prietenia” este cel mai sfânt dintre daruri...; ea este pentru om ceea ce este soarele pentru natură. Prietenia este încercarea prin care

se măsoară un om; este medicamentul vieții. Ține minte dragul meu: Eu doresc să fiu Acel prieten al tău, care să vină la tine atunci când toți ceilalți te părăsesc. Să știi că prietenia este o alegere și acela care nu alege nu poate fi prieten. Prietenia Mea pentru tine va fi mângâierea ta cea mai dulce și sprijinul cel mai sigur al tinereții tale; ea nu va fi floarea unei singure clipe, ci va fi fructul întregii tale vieți vremelnice și veșnice.

Apoi, în timp ce dormeai, ți-am trimis razele lunii, razele acestei regine a nopții, ale acestui astru nocturn, ca să-ți netezească ridurile de pe frunte. Ea este sărutul pe care cerul îl dă pământului, este uriașa boabă de mărgean, atenta paznică a nopții...

Am așteptat din nou, crezând că, dacă se va lumina de ziuă, vei dori să stai de vorbă cu Mine, dar tu te-ai grăbit la lucru. Oh, această grabă, această repezeală, această iuțeală, această viteză stressantă! Acest fenomen constituie una dintre bolile moderne ale societății noastre, este mama eșecului, da, ea este marele obstacol pe drumul succesului... Tu te-ai grăbit la lucru, iar lacrimile Mele s-au scurs apoi în ploaia care a udat pământul. Lacrimile Mele sunt perlele durerii supreme, sunt limbajul mut al unei dureri infinite, al iubirii care s-a jertfit pentru tine. „O, de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aș plânge zi și noapte...”. „Îmi varsă lacrimi ochii zi și noapte, aș plânge zi și noapte...” „Îmi varsă lacrimi ochii zi și noapte și nu se mai opresc!...” (Ier. 9, 1; 14, 7).

Dacă ai asculta cel puțin „AZI” de Mine! Ți-am scris pe albastrul cerului, pe această imagine mobilă a eternului, pe această grădină a stelelor, pe acest lac albastru de lumină, pe această cupă albastră de cristal, pe această roată sub care se învârtește omenirea, dar tu nu Mi-ai răspuns.

Ți-am scris iubirea Mea pe verdele odihnitor al ierbii... Ți-am șoptit această primă frunzișul pomilor. O transmit cu prisosință și cu marea gingășie și varietatea

de culori a florilor. Floarea este bijuteria lumii vegetale, este stropul de lumină din stele, este privirea ce râde a luminii. Da, florile sunt culorile în care natura creată de Dumnezeu își pictează peisajul. Nu uita dragul meu, o floare cântărește adesea, în sufletele oamenilor, mai mult decât echivalentul ei în aur...

Despre dragostea Mea pentru tine clipocesc și izvoarele apelor. Izvoarele sunt cele mai minunate opere din lume ale lui Dumnezeu. Irumperia neobosită a apei la suprafața pământului constituie pentru om o predică neîntreruptă din partea lui Dumnezeu. Un izvor cu apă curată și limpede este simbolul vieții. Izvoarele înseamnă prezență, dăinuire, statornicie și luptă împotriva sterpiciunii, secetei și morții.

Dragostea Mea pentru tine o strigă ecoul dealului, acest imitator adânc, limpede și permanent al reflectării chemării Mele duioase.

Despre iubirea ce ți-o păstrez cântă și păsările în zborul lor măiestru...

Te-am înconjurat cu razele soarelui și cu parfumul frumos mirositor al naturii. Iubirea Mea pentru tine e mai adâncă decât oceanul și mai mare decât cea mai mare dorință a inimii tale. „...căci dragostea este tare ca moartea și gelozia este neînduplecată ca locuința morților; jarul ei este jar de foc, o flacăra a Domnului. Apele mari nu pot să stingă dragostea și râurile n-ar putea s-o înece; de ar da omul toate averile lui pentru dragoste și tot n-ar avea decât dispreț” (C.C. 8, 6-7).

Dragul Meu, ia-ți timp pentru Mine, cheamă-Mă, stai de vorbă cu Mine! Până acum ți-am vorbit, numai Eu când într-un fel, când într-altul, dar tu n-ai luat seama (Iov 33, 14-19). Ți-am vorbit prin curcubeul făgăduințelor lui Dumnezeu, prin acest fenomen optic, care se datorește refracției luminii solare în picăturile de apă din atmosferă, având aspectul unui

imens arc multicolor, desfășurat pe cer. Ți-am vorbit prin vânt, prin ploaie, prin cutremur, prin foc și prin susurul cel blând al prezenței Mele. Ți-am vorbit prin rugul aprins, prin proorociile și profețiile din Cuvântul Meu, scrise în Cartea Cărților. Ți-am vorbit prin istorie, prin părinți, frați, rude, prieteni și dușmani, în multe feluri și în multe chipuri... Am încercat toate mijloacele iubirii Mele pentru a trezi interesul tău pentru

Mine. Ce aș mai fi putut face oare pentru tine și nu am făcut?

Aștept răspunsul tău, hotărârea ta de a-ți deschide inima și a Mă primi ca Mântuitor al tău.

„Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine” (Apoc. 3, 20).

Al tău prieten iubitor și credincios, Isus.

Aurel Pălășan

SUNTEM ÎNTREBAȚI? RĂSPUNDEM.

- (Continuare din pag. 10) -

ya - pentru limba ebraică **ya**)**in**, avem: **vin**, **vin**, **oin**, **yin**. Relația lingvistică dintre ele este evidentă. Toate au o rădăcină comună.

Așa cum am arătat mai sus, marea majoritate a oamenilor, a creștinilor, consideră cuvântul **vin** ca referindu-se numai la vinul fermentat, alcoolic, îmbătător. Acest lucru îl spun și dicționarele contemporane.

Însă această limitare la teoria „unui singur vin” constituie o îndepărtare de la clasică dublă însemnătate a cuvântului **vin**. Cercetând dicționare mai vechi, vom fi surprinși să aflăm că ele definesc vinul ca fiind „sucul de struguri nefermentat sau fermentat” (New Standard of English Language, 1955). Webster's New World Dictionary of the American Language (College Edition), ed. 1951, ne spune că „Must (Mustum) este vinul nou, proaspăt, sucul de struguri proaspăt stors”. Această definiție face clar faptul că sucul de struguri proaspăt stors este **vin**. Istoricul evreu Iosif Flaviu, în lucrarea sa „Antichități Iudaice”, vorbind despre Iosif și interpretarea pe care acesta o dă - în închisoare fiind - paharnicului lui Faraon, spunea: „În visul său, acesta a văzut trei ciorchini de struguri copti, gata de cules, atârând pe trei mlădițe

ale unei vițe de vie; el a luat strugurii și i-a stors în paharul împăratului și, după ce a stors vinul, l-a dat împăratului să-l bea”. Traducând acest pasaj (la 1737), W. Whiston folosește cuvântul **vin**, pentru a reda suc de struguri (**gleukos**), pentru că, la data aceea, **vin** însemna suc de struguri nefermentat sau fermentat. Această declarație a lui Iosif Flaviu, care vine din perioada apostolică, mai are și o altă însemnătate, și anume faptul că, nu mult timp înainte ca Israel să devină o națiune, era ceva obișnuit să storci suc de struguri și să-l bei imediat. Acest vin nefermentat, Iosif Flaviu l-a numit - **gleukos** - redat cu **vin** sau vin nou (Fapte 2, 13).

În „Dictionarium Anglo-Britanicum” al lui John Kersey, publicat la Londra în 1708, se dă următoarea definiție a vinului: „Vin, o licoare făcută din suc de struguri sau din alte fructe... Licoare... tot ceea ce este lichid, băutură, suc. Must, vin dulce, proaspăt stors din struguri”. Această definiție a vinului include, în mod explicit... mustul, vinul dulce, proaspăt stors din struguri”.

Având în vedere definițiile mai vechi ale vinului, tragem concluzia ce se impune, și anume că, atunci când s-a tradus Biblia

Având în vedere definițiile mai vechi ale vinului, tragem concluzia ce se impune, și anume că, atunci când s-a tradus Biblia (Cornilescu, King James etc), traducătorii au înțeles că cuvântul **vin** se referă atât la vinul nefermentat, cât și la cel fermentat. De aceea, versiunea engleză King James (1604 - 1611) traduce în mod uniform ebraicul **yayin** sau grecescul **vinos** cu **vin**. Și această traducere a fost acceptată, deoarece atunci prin vin se înțelegea vinul nefermentat sau fermentat. Deoarece de atunci și până în prezent a avut loc o mutație a înțelegerii, considerându-se că este vorba numai de vinul fermentat, ar fi necesar ca traducătorii moderni să arate în textele biblice unde anume este vorba de vin dulce, nefermentat și unde este vorba de cel alcoolic.

Latinescul **vinum**, din care derivă cuvântul vin, a fost folosit pentru a denumi vinul dulce, nefermentat, sau cel fermentat. Lexiconul „Thesaurus Linguae Latinae”, publicat în 1740, dă următoarele definiții: DIGLEUCES VINUM (vin dulce); DEFRUTUM VINUM (vin fiert), ambele fiind suc de struguri nefermentat.

Pliniu (24 - 79 d.Hr.), renumitul învățat roman, autorul celebrei „Istoriei naturale”, numește vinul fiert „sofa și defrutum”, ca fiind vin dulce. La această, mai adăugăm „semper mustum” (must permanent).

Thomas Aquinas, „Doctorul Angelic” al Bisericii Romano-Catolice, explică faptul că sucul de struguri - mustum - poate să fie folosit la Euharistie, pentru că el are „calitatea specifică a vinului” (speciem vini) (Thomas Aquinas, Suma Theologica, 1947, partea a 3-a, întreb./74, art. 5, p. 2443).

În ceea ce privește expresia grecească Oinos, de unde derivă latinescul **vinum**, Aristotel (384 - 322), în cartea sa „Metereologica”/384. a 4-5), se referă în mod clar la sucul de struguri sau must (**gleukos**) ca fiind vin. „Unele feluri de vinuri (**oinos**), ca de exemplu mustul (**gleukos**), se solidifică atunci când se fierb.

Într-un alt pasaj al aceleiași cărți, Aristotel se referă la o băutură dulce din suc de struguri (**glukus**) care, „deși este numită vin (**oyinos**), nu are efectul vinului, căci nu are nici gustul vinului și nici nu îmbată. Deci, Aristotel ne informează, în mod explicit, că sucul de struguri nefermentat este numit „**oinos**”, adică vin.

Papias, episcopul creștin de Hieropolis, care a trăit spre sfârșitul perioadei apostolice, descrie modul extraordinar al perioadei mileniale ca fiind un timp când „vița va crește, având fiecare... zece mii de ciorchini pe fiecare mlădiță și va face mii de struguri în fiecare ciorchine și fiecare strugure, atunci când este stors, va da douăzeci și cinci de vase mari din **vin (oinos)**” (Citat din Irineu în lucrarea „Împotriva Ereziilor” - 5, 3a, 3-4, 1950, p. 263).

Exemplele se pot înmulți, toate arătând însă că (**oinos**), **vin**, se referă la vinul nefermentat sau fermentat. Un papyrus din 137 d.Hr. ne spune în mod clar: „Ei au dat ca plată pentru munca lui, vin curat, proaspăt (**oinos**) din vasul în care a fost stors”.

În Septuaginta, traducerea greacă intertestamentară a Vechiului Testament, cuvântul ebraic pentru sucul de struguri - tiroș - este tradus, de cel puțin 33 de ori, cu cuvântul **oinos - vin**, fără ca adjectivul nou să fie prezent.

Deci, **oinos** poate însemna cu ușurință vin nefermentat, în Noul Testament. Este interesant de remarcat faptul că traducătorii Septuagintei au folosit cuvântul ebraic **tiroș** (suc dulce de struguri) în loc de **gleukos**, un cuvânt ambiguu, care înseamnă must.

De reținut și faptul că, deși Septuaginta traduce de obicei ebraicul **yayin** cu **oinos**, în lov 32, 19 **yayin** este redat aici cu **gleukos**, cuvântul grecesc pentru sucul proaspăt de struguri.

Enciclopedia iudaică ne prezintă descrieri concise ale diferitelor folosiri ale cuvântului **yayin**: „vinul proaspăt, mai înainte de fermentare, era numit **yayin mi-gat**

(vinul din vasul în care a fost stors). Enciclopedia iudaică din 1971 ne spune, de asemenea, că „vinul cel nou, stors de mână, înainte de fermentare era cunoscut ca „**yayin mi-gat**”. Declarația Sinedriului (Sanh. 70/a) spune: „Vinul nou, proaspăt stors, mai înainte de fermentare, era cunoscut cu „**yayin mi-gat**” (vinul luat de la presa de stors), spre deosebire de „**yayin ya san**” (vin vechi) și „**yayin nosan**” (vin foarte vechi).

Louis Ginzberg, care a fost mulți ani un eminent profesor de Talmud în America, scria pe la 1933 în „Baba Bathon 97/a”: „Deoarece vinul (**yayin**) proaspăt stors este acceptat pentru libațiunea budi abod, el este acceptat pentru Kinduș lekatehillah, ceremonia de sărbătorire sau bun venit a unei sărbători religioase, ca de exemplu Sabatul”.

În concluzie, investigațiile privind folosirea cuvintelor **vin**, **vinum**, **oinos** și **yayin** au arătat în mod clar că aceste cuvinte au fost folosite - din punct de vedere istoric - pentru a denumi în limbile respective sucul de struguri, fie nefermentat, fie fermentat. Aceasta înseamnă că cei care susțin cu îndrăzneală că expresiile respective nu au o dublă însemnătate nu au un temei biblic și istoric. Aceste expresii se referă deopotrivă la vinul nefermentat (must) sau la cel fermentat, alcoolic.

În numărul viitor al revistei noastre, vom urmări modul în care cuvintele **vinum**, **yayin** și **oinos**, sunt folosite în textele Bibliei.

SABATUL ÎN ISTORIA CREȘTINISMULUI

- (Urmare din pag. 14) -

Dumnezeu a stabilit-o la Creațiune pentru întreaga lume și, ca urmare, ea este obligatorie pentru toți oamenii din toate veacurile” (30 mai, 1863, p. 169). Evangelisten Stockholm, Mai 30 la August 15, 1863 - Organ al Bisericii Baptiștilor de Ziua a Șaptea din Suedia).

Last Generation
Vol. 3, Nr. 4

ISUS



„Al nostru ești, al celor slabi și goi”

Panait Cerna

„Al nostru ești” și Te-au cântat în versuri
De-a lungul miilor de ani... mulțime.
În stihuri mult sau mai puțin sublime
Și pline de-adevăr și de eresuri.

„Ai fost un Om”, doar om Te cunoscură,
Un Visător pe malul Galileii,
Un Filozof cu-o minte-atât de pură,
Un muritor de rând egal cu... zeii.

C-ai îndurat loviri fără de număr
Și-ai sângerat de dragul lumii noastre,
Cu sângele șuvoi curgând din coastă,
Ai adormit cu capu-ncet pe umăr.

Te-au îngropat... Ți-au sigilat mormântul
Și-au grămădit asupra-Ți oști de pază,
Căci teama lor le-a fost mereu Cuvântul
Că El în moarte nu putea să șază.

Și ani de ani asupra-ȚI grămădesc
Pecetea morții oștile rebele.
Te-adoră mort..., căci viu de teamă ele
C-ai să le-arăți trecutul... se-ngrozesc.

.....

O, nu...! Nedemn și blestemat e gândul
Ce Te-a ținut sub lespedea uitării.
Că Te-a legat în lanț, Te-a pus în rândul
Tâlharilor de rând sortiți pierzării.

Ai fost un Om... Și-ai suferit ca dânsul,
Ca Dumnezeu ai mântuit pe oameni.
De-atunci... mereu în lumea noastră sameni
Al fericirii sad, ștergându-i plânsul.

Te simți nedemn sau obosit pe cale?
Un braț ne-nvins se pleacă să-ți ajute,
Puteri ne-nfrânte vrea să-ți împrumute
Să ia povara grijurilor tale.

Iar dac-o lume de păcate grele
A vieții bucurie ți-o închide,
La Hrist, în rugă, vin atunci cu ele,
El brațul împăcării îți întinde.

„Al nostru ești...”, tânjește Universul
După-arătarea Gloriei Divine,
Și plini de dor spre cer ne poartă mersul
Al nostru ești! O, ia-ne sus, la Tine.

D. Popa